

ČETRTEK, 8. OKTOBER 2009

PRESEDSTVO: GOSPOD BUZEK

predsednik

1. Otvoritev seje

(Seja se je začela ob 9.05)

2. Predložitev dokumentov: glej zapisnik

3. Vrh G20 v Pittsburghu (vloženi predlogi resolucij): glej zapisnik

4. Učinki svetovne gospodarske krize na države v razvoju (vloženi predlogi resolucij): glej zapisnik

5. Svoboda obveščanja v Italiji (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je izjava Komisije o svobodi obveščanja v Italiji.

Viviane Reding, članica Komisije. – Gospod predsednik, svoboda izražanja in svoboda obveščanja predstavljata temelj svobodne, demokratične in pluralistične družbe. V to sem trdno prepričana kot nekdanja novinarka, to pa je tudi trdno prepričanje Evropske unije. Zato so vse institucije EU – Parlament, Svet in Komisija – podpisale Listino EU o temeljnih pravicah, ki v členu 11 navaja: „Vsakdo ima pravico do svobodnega izražanja. Ta pravica vključuje svobodo mnenja ter sprejemanja in širjenja informacij in idej brez vmešavanja javnih organov in ne glede na državne meje. Svoboda in pluralnost medijev se morata spoštovati.“

Želela bi tudi spomniti, da listina EU v členu 51(1) navaja tudi, kje in kdaj se te temeljne pravice uporabljajo. Ponovno citiram: „Določbe te listine so naslovljene na institucije in organe Unije ob spoštovanju načela subsidiarnosti, na države članice pa samo pri njihovem izvajanju prava Unije.“

V okviru pristojnosti EU, ki jih moramo spoštovati, je Evropska komisija vedno zagovarjala svobodo medijev, svobodo izražanja, svobodo obveščanja in svobodo tiska, bodisi v EU ali v naših zunanjih odnosih s tretjimi državami. Predvsem bi želela spomniti na pomembno vlogo, ki jo je odigrala direktiva EU o „televiziji brez meja“, ki vse od leta 1989 skrbi za to, da vse države članice EU svobodno, brez omejitev, sprejemajo programe iz drugih držav EU; direktiva EU, ki je v veliki meri prispevala k prostemu pretoku informacij prek meja in k večjemu pluralizmu medijev v vseh državah članicah. V tem okviru bi se želela zahvaliti Evropskemu parlamentu za pomoč, ki jo je nudil Komisiji, da bi dobili posodobljeno različico te direktive, ki svobodo obveščanja širi prek meja, zunaj radiodifuzije, na druge avdiovizualne storitve, zlasti tiste, ki se prenašajo prek interneta.

Vse države članice EU jo morajo začeti izvajati do konca leta, direktiva pa bo dala pomemben prispevek k pluralizmu, ko bo prišla še v spletno okolje. Naj spomnim tudi na tri druge zelo pomembne elemente te direktive.

Prvič, spodbujanje neodvisne televizijske produkcije. Direktiva določa pravilo, da izdajatelji televizijskih programov rezervirajo vsaj 10 % svojega oddajnega časa ali 10 % svojega programskega proračuna za evropska dela, ki jih ustvarijo producenti, neodvisni od izdajateljev televizijskih programov.

Drugič, direktiva v svoji posodobljeni različici predvideva pravico novinarjev in informativnih organizacij do dostopa do kratkih izsekov po vsej EU za namen kratkega poročanja.

Tretjič in kar je izredno pomembno, v novi direktivi je navedena tudi potreba po neodvisnih medijskih organih na nacionalni ravni. Gre za navedbo, ki jo je predlagala Komisija in ki je lahko na koncu bila sprejeta samo zahvaljujoč močni podpori Evropskega parlamenta. Zato je mogoče posodobljeno direktivo o televiziji brez meja v radiodifuzijskem sektorju razumeti kot listino o svobodi čezmejnega obveščanja v EU.

Zdaj pa mi dovolite, da spomnim na še en pomemben vidik v okviru pristojnosti EU, v katerem lahko ta institucija ukrepa oziroma je lahko ukrepala v korist pluralizma medijev. Mislim na politiko radijskega

spektra. Vsi veste, da brez dostopa do radijskega spektra ne more biti radiodifuzije, EU pa želi s svojo politiko zagotoviti, da bodo vsi akterji na trgu imeli nediskriminatoren dostop do radijskega spektra. Nacionalni organi zato ne smejo z dodeljevanjem spektra zamrzniti konkurenčnih razmer na medijskem trgu v korist operaterjev, ki so na trgu že aktivni. Mimogrede, Evropsko sodišče je v svoji sodbi v zadevi Centro Europa potrdilo to pomembno načelo, ki izhaja neposredno iz svobode opravljanja storitev. Komisija je to odločitev pozdravila kot prispevek k pošteni konkurenci in pomemben temelj krepitve pluralizma medijev. Na tej podlagi je Komisija večkrat ukrepala proti državam članicam, v katerih se je izkazalo, da je sistem upravljanja spektra v nasprotju s tem načelom.

Kot primer bi želela navesti postopke za ugotavljanje kršitev pri dodeljevanju radijskega spektra v Italiji iz leta 2006, ki sva jih odprli s kolegico Neelie Kroes. Zaradi tega postopka italijanski organi zdaj spreminjajo svoj pristop. Rezultat bo precejšnje odprtje trga in zmaga za pluralizem medijev. Politika spektra je zato jasen primer področja, na katerem lahko EU ukrepa v okviru svojih pristojnosti, da bi okrepila konkurenco pri virih, od katerih so izdajatelji programov odvisni, s tem pa bi okrepila tudi pluralizem medijev.

Kar zadeva tiskane medije, so pristojnosti EU precej bolj omejene. Tiskani mediji so eden izmed tistih glavnih primerov nacionalnih ali celo regionalnih pristojnosti, njihov položaj pa zelo pogosto odraža različno kulturno tradicijo v naših različnih državah članicah. Zato nimamo nobene zakonodaje EU, ki bi posebej veljala za tiskane medije, prav tako pa ne more biti nobene zakonodaje v okviru pogodb, kakršne imamo zdaj. Kljub temu smo v institucijah EU in zlasti v Evropski komisiji ves čas podpirali razvoj tiskanih medijev v vsej EU. Spomnim se, da sem še kot komisarka EU za medije imela številne sestanke z glavnimi uredniki iz vse Evrope, na katerih smo razpravljali o aktualnih vprašanjih, povezanih s svobodo in pluralizmom medijev.

Tako smo junija 2009 dobili Evropsko listino o svobodi tiska, ki so jo pripravili novinarji iz vse Evrope. Ko sem prejela končno različico tega besedila, sem listino v celoti podprla. Listina o svobodi tiska, ki je nastala na pobudo evropske novinarske skupnosti, je pomembna ponovna potrditev temeljnih vrednot, ki jih vsebujejo temeljna pravna besedila, kot je Listina EU o temeljnih pravicah. Obenem je tudi opomnik za vse oblikovalce politik na svojih področjih pristojnosti, da morajo javni organi zares odigrati svojo vlogo, če naj se doseže učinkovita svoboda tiska: pripravljeni morajo biti, da bodo ščitili svobodo izražanja in spodbujali njen razvoj. Listina je torej pomemben korak k ponovni okrepitvi teh temeljnih vrednot in pravic, novinarjem pa omogoča, da se nanje sklicujejo pred vlada ali političnimi javnimi organi, kadar koli začutijo, da je svoboda njihovega dela neupravičeno ogrožena.

Spoštovani poslanci bodo videli, da so institucije EU, zlasti pa Komisija, pokazale močno politično zavezo temeljnim pravicam in svobodi obveščanja, izražanja in medijev. Na podlagi pogodb uporabljamo svoje pristojnosti, da bi podprli te pravice in svobode pri našem delu, in to bomo počeli še naprej.

A dovolite mi, da se dotaknem še enega pomembnega vidika, to pa je, da EU zaradi dejstva, da so temeljne pravice vključene v njenih politikah, še ni pristojna za vse zadeve, ki so povezane s temeljnimi pravicami v eni ali drugi državi članici. Ne pozabimo, da imajo države članice svoje ustave, mnoge izmed njih segajo daleč v zgodovino, in da so v vseh državah članicah sodišča, pritožbena sodišča in ustavna sodišča, ki zagotavljajo, da se temeljne pravice spoštujejo in izvajajo pri vsakem ukrepanju nacionalnih organov. Tak primer smo imeli že včeraj v Italiji.

To je rezultat dejstva, da imamo delitev dela, saj Evropa ni naddržava, temveč jo sestavlja 27 suverenih držav članic, tako pa bo delovala tudi v okviru nove Lizbonske pogodbe.

Zato bi vas želela pozvati, da institucij EU ne izkoriščate za reševanje problemov, ki bi se v skladu z našimi pogodbami morali reševati na nacionalni ravni. Ne smemo prevzeti vloge, ki ni naša in ki nam je ne bo podelila niti Lizbonska pogodba. Tu se moramo osredotočiti na učinkovito uporabo pravil, načel, pravic in svoboščin na področjih, ki so v pristojnosti EU. To lahko pripelje do zelo pomembnega napredka, v svojem govoru pa sem v zvezi s tem že omenila nekaj konkretnih primerov.

Naj dodam še en primer, kje bi lahko ukrepali. Paul Rübig, poslanec tega Parlamenta, je nedavno v spremembi proračuna predlagal nov program EU, imenovan Erasmus za novinarje. Takšen program bi lahko v težkih časih za tiskane medije novinarjem omogočil, da za omejen čas sodelujejo z uredništvi v drugih državah članicah. Omogočil bi jim tudi, da preučijo politične, gospodarske in socialne razmere v drugih državah članicah in da o njih pišejo. Omogočil bi jim, da primerjajo razmere v Evropi in da jih predstavijo bralcem, vključno z razmerami, povezanimi s svobodo tiska. Zato spodbujam Evropski parlament, da tem predlogom pokažejo veliko naklonjenost, kar bo zagotovo podprla tudi komisarka EU za medije.

Joseph Daul, v imenu skupine PPE. – (FR) Gospod predsednik, predsedniki, gospe in gospodje, ko sem v tej razpravi o svobodi tiska v Italiji zaprosil za besedo v imenu Skupine Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov), sem to storil predvsem zato, da bi obsodil to obžalovanja vredno izrabljanje Evropskega parlamenta za razpravljanje o nacionalnih vprašanjih. Obsojam tudi krivičen in nepošten napad na vlado evropske države članice, v kateri se načelo pravne države izvaja enako strogo kot drugod po Evropi.

Pri prvi točki se bom skliceval na predsednika Italijanske republike, ki sem ga citiral že včeraj in ki je svoje mnenje podal prejšnji teden: „Evropski parlament,“ – citiram – „ne more biti oglasna deska političnih sporov in polemik, ki so stvar držav članic in njihovih nacionalnih parlamentov.“ Predsednika Italijanske republike citiram še naprej: „Evropski parlament tudi ne more biti nekakšno pritožbeno sodišče, ki sodi o odločitvah nacionalnih parlamentov ali o ravnanju nacionalnih vlad.“ Ne želim užaliti predsednika Napolitana, ki je moj prijatelj, če rečem, da ni zvest isti politični liniji, kot je predsednik vlade Berlusconi ali kot sem jaz ali skupina, ki jo predstavljam.

(Vzklik gospoda Schulza)

Prosim, spoštujte mojo svobodo govora, gospod Schulz! Danes bi si želel, da bi pokazali spoštovanje tako svobodi govora kot svobodi tiska!

(Prekinitvev gospoda Schulza)

Vemo, kdo dela težave. To me ne moti. Nisem jezen. Gospod predsednik. Prosim vas samo, da mi dovolite govoriti. Na tak način ni mogoče razpravljati.

Vendar pa te besede jasno izražajo, da moramo izkazati spoštovanje našim demokratičnim institucijam, bodisi nacionalnim bodisi evropskim. Dejstvo je, da razprava, ki jo imamo zdaj, nima popolnoma nič opraviti z razlogom, zakaj Evropski parlament obstaja. O čem dejansko teče razprava? Ali se italijanskim politikom onemogoča, da bi v svojih nacionalnih parlamentih organizirali razpravo o svobodi tiska ali kateri koli drugi temi? Mislim, da ne. Ali se italijanskim državljanom onemogoča, da izrazijo svoje nestrinjanje s katerim koli zakonom? Ne. Ali se italijanskim sodiščem onemogoča, da izvajajo zakone? Ne, in to smo jasno videli. Ali je Evropsko sodišče nezmožno kaznovati italijansko pravo, ki ni v skladu z evropskimi pogodbami? Ni. Odgovor na vsa ta vprašanja je jasno negativen.

Razprava, ki jo imamo v tem Parlamentu, v teh okoliščinah ni nič drugega kot malenkostna politična in strankarska spletkarja, da bi se razjezilo političnega nasprotnika. Ne glede na to, kar mogoče trdijo nekateri kolegi poslanci, Italijanska republika deluje v Evropi tako, kot mora, demokratično in v skladu z načelom pravne države. Trditi nasprotno pomeni ne meniti se za dejansko stanje stvari; to ne more preslepiti nikogar.

Evropski parlament, gospe in gospodje, ne more postati dvorana za poravnavo računov med nacionalnimi političnimi nasprotniki. Ta dvorana ni prostor, v katerem bi skušali spodkopati verodostojnost vlade, ki je, naj dodam, politično odgovorna svojim državljanom. Za to imamo volitve. Zahvaljujem se vam za pozornost.

David-Maria Sassoli, v imenu skupine S&D. – (IT) Gospod predsednik, gospa komisarka, gospe in gospodje, na prav vsakogar od nas vplivajo okoliščine, v katerih živimo, in tudi vam so pred prihodom v Bruselj rekli: „ne pozabite, da imate veliko odgovornost, da imamo vsi veliko odgovornost,“ in sicer, da iz svojih držav naredimo boljše države.

Vemo, da bodo naše države boljše, če bo Evropa močnejša in če se bo na pričakovanja državljanov lahko odzvala s čutom za pravičnost. Očitno je, da se zavedamo, da je to mogoče samo, če bomo stopili skupaj; če bomo lahko združili naše najdragocenejše vire, naše ustave, tisti niz vrednot in zakonov, pravic, ki so pravo premoženje Evrope. Mojo državo muči toliko sporov, vendar bi želel takoj pred vsemi zatrditi, da govorimo o veliki demokratični državi, ki ima močno ustavo. Včeraj je bil za nas Italijane zelo pomemben dan, saj je Ustavno sodišče, soočeno z nejasnostmi in prošnjami za nekaznovanje, ponovno potrdilo preprosto in častivredno načelo – da so vsi državljani pred zakonom enaki. Vendar pa vemo, da lahko tudi velike države zaidejo s poti, da lahko javno lastništvo pomešajo z zasebnimi interesi. Kljub temu ne moremo dovoliti, da bi države članice postale šibke.

Zagotoviti je treba pravico do neodvisnih informacij, brez pritiskov ali pogojev s strani vladnih organov, to pa je javna dobrina, dobrina za vsakogar, v vsaki državi. Unija mora to javno dobrino varovati brez obotavljanja. Prizadevati si moramo za zagotovitev skupnih pravil, za opredelitev meja, zunaj katerih informacije ne štejejo več za neodvisne. Unija mora nujno poseči in sprejeti direktivo, ki bo določala smernice o pluralizmu in zaščiti dobrine, ki mora biti na voljo vsem. Gospa Reding, nikoli ne pozabite, da smo Parlament in ne muzej, kamor se prinašajo stvari, ki sčasoma razpadejo.

Mário David (PPE). – (PT) Na Portugalskem je pred tremi ali štirimi tedni špansko podjetje Prisa – znan zagovornik Socialdemokratske stranke ter večinski delničar televizijskega kanala TVI – zahtevalo ukinitve večernega programa *Jornal Nacional de Sexta-Feira*. Gospod Sassoli, želel bi vas vprašati, ali Skupina naprednega zavezništva socialistov in demokratov v Evropskem parlamentu namerava preučiti tudi, kaj se dogaja v drugih državah, ali pa so njene namere zgolj politično šikaniranje, ki smo mu priča danes.

David-Maria Sassoli, v imenu skupine S&D. – (IT) Zahvaljujem se za vaše vprašanje, saj mi daje priložnost, da pojasnim svoje stališče. V času, ki mi je bil dodeljen, za to nisem imel priložnosti.

(Predsednik je prosil poslance, da govorniku dovolijo nadaljevati.)

Kot sem dejal, vesel sem, da ste me to vprašali, saj mi to daje priložnost, da povem, da mora direktiva, za katero prosimo Komisijo, veljati za vse države članice. To ni italijansko vprašanje: to je evropsko vprašanje. Želel bi reči še to, da želimo, da se spremeni vprašanje, ki ga bomo predložili v Strasbourgu. Želimo si, da bi pokrivalo razpravo o pluralizmu v Italiji in v Evropi. Najlepša hvala za vaše vprašanje.

Predsednik. – Kolegi, če bo razprava v tej dvorani potekala na tak način, ne bom dovolil vprašanj z modrim kartončkom. To je moja odločitev. Žal mi je, toda morali se bomo precej umiriti glede celotnega vprašanja, sicer bomo nadaljevali brez modrih kartončkov. Ne želim motenj na tej seji. Prosim za primerno vedenje.

Guy Verhofstadt, v imenu skupine ALDE. – (FR) Gospod predsednik, predsednik Italijanske republike Giorgio Napolitano ima prav, ko pravi, da Evropski parlament ni kraj za reševanje sporov med političnimi strankami znotraj držav članic ali za nasprotovanje odločitvam, ki jih sprejmejo nacionalni parlamenti. Problem Italije – in po mojem mnenju ima gospod Napolitano, predsednik republike, popolnoma prav – je treba najprej reševati v Italiji.

Vendar pa – in tu je težava, gospod Daul – nihče ne more zanikati, da imamo problem tako v Evropi kot v Italiji. Problem pri vašem nastopu je v tem, da problem zanikate.

(Aplavz)

Gospod Napolitano ima prav. Mislim tudi, da imate prav, ko poudarjate besede gospoda Napolitana, vendar pa reči v tem Parlamentu, da problema ni, ni ravno pametno. Zakaj to pravim? Zato, ker je organizacija Freedom House nedavno objavila študijo, v kateri so države sveta razdeljene v tri kategorije glede na svobodo tiska: svobodne, delno svobodne in nesvobodne. Treba je poudariti – in menim, da je to ogromen problem –, da so tri države, ne samo ena in ne samo Italija, temveč tudi Romunija in Bolgarija, uvrščene v kategorijo „delno svobodnih“ držav. To nas skrbi toliko bolj oziroma nas zelo skrbi zato, ker se med njimi pojavlja ena izmed ustanovnih držav Evropske unije.

Glede na to, da smo to Evropsko unijo ustvarili zato, da bi enkrat za vselej podprli naše skupne vrednote demokracije, miru in svobode, je naša dolžnost, da ukrepamo. Kako? Mislim, da moramo Komisijo prositi, da na podlagi pogodb – in, ponavljam, to je prošnja, ki je bila že podana – predlaga direktivo o zaščiti pluralizma medijev. To se mora zgoditi in to je pristočnost, ki se jo lahko izvaja z Evropskim parlamentom na podlagi pogodb. Ta direktiva bi morala zagotoviti, da bodo naše ustavne določbe o svobodi medijev spoštovane v celoti in usklajeno v vseh državah članicah Evropske unije, zagotovo pa v vseh državah, o katerih govorimo.

Gospod predsednik, moram vam tudi povedati, in s tem bom zaključil, da sem bil zelo razočaran nad nastopom Komisije. Države članice lahko počnejo, kar hočejo, dokler je to v skladu z njihovo nacionalno ustavo. To smo slišali od Komisije. S tem se nikakor ne strinjam. Protestiram. Obstajajo vrednote, obstajajo svoboščine, ki jih je treba v tem Parlamentu zagovarjati ne glede na nacionalne interese in ne glede na nacionalne ustave.

(Aplavz)

To so vrednote in načela, zaradi katerih je Evropska unija takšna, kot je. Zato pozivam Komisijo, naj ponovno preuči svoje stališče in čim prej predlaga direktivo o problemu koncentracije medijev, to pa naj stori za vse države Evropske unije.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Gospod predsednik, želela bi nadaljevati pri izjavah gospoda Sassolija – ki je v tem Parlamentu rekel, da se bo besedilo, o katerem bomo glasovali v Strasbourgu, spremenilo; mislim, da je nesmiselno razpravljati o besedilu, katerega spremembo napovedujejo prav njegovi predlagatelji.

Predsednik. – Gospa Muscardini, to ni bil ravno proceduralni predlog, zato bi prosil, da spoštujemo poslovnik.

Gospe in gospodje, tistim, ki bodo dvignili modri kartonček, ne bom dal besede. Imam pravico, da to storim, in nadaljevati moramo z našo razpravo.

Razprava mora potekati hitreje. Prosim, da ne pozabite, da lahko vsak dobi besedo po postopku „catch the eye“ na zasedanju ob koncu razprave.

Judith Sargentini, v imenu skupine Verts/ALE. – Gospod predsednik, ljudje bodo mogoče mislili, da bom govorila v italijanščini in mogoče bodo iz tega hoteli narediti italijansko razpravo, vendar sem jaz Nizozemka. Sem nizozemska poslanka tega Parlamenta in zelo me jezi, da tukaj govorimo tako, kot da bi bilo to vprašanje predmet notranje italijanske razprave.

Ne gre za to, kako se stvari odvijajo v Italiji – tam sta se začela kazati pritisk, ki se izvaja nad novinarji, ter samocenzura novinarjev. Gre za to, da je to sramota za Evropo. Kako bomo novim državam članicam, državam članicam prosilkam, razložili, da morajo imeti pluralne medije, da se mora v njihovi državi slišati vsak glas, da mora potekati razprava med vsemi barvami in vsemi političnimi strankami, če nismo pripravljeni reči Italiji, da se mora razviti, da je narobe siliti novinarje, da spremenijo svojo držo, da je narobe, da ena oseba upravlja tako s komercialno kot javno televizijo.

To je prosil gospod Verhofstadt in to bom prosila tudi jaz. Gospa Reding, rekli ste, da Evropa počne vse, kar je v njeni moči, da so temeljne pravice temeljne, vendar ne, ko gre za državo članico, ki je že država članica. To ne more biti res. To je eno od kölnskih meril. Kölnskih meril se morajo držati vsi.

(Aplavz)

Da bi zagotovili, da to ne bo italijanska razprava, prosim tudi za direktivo o koncentraciji medijev. Evropski parlament je za to prosil že dvakrat: kdaj jo Komisija namerava predstaviti? Trenutna vroča razprava je razprava, ki jo je Skupina PPE celo poskušala umakniti z dnevnega reda, češ da ne bo evropska. Ta vroča razprava je dokaz, da se nekaj dogaja. Ljudje vzdikajo, ljudje jo čustveno doživljajo –, kar je dobro, saj je svoboda govora, pluralnega tiska, ključ naše demokracije.

80 % ljudi v Italiji prejema dnevne informacije s televizije. Če ta televizija ne prenaša vseh glasov, potem ljudje nimajo priložnosti, da bi sami sprejemali svoje odločitve. To je temeljnega pomena za demokracijo.

(Aplavz)

Vsi smo izobraženi ljudje. Vsi se moramo naučiti, kako opraviti z različnimi resnicami in kako iz tega izpeljati svojo resnico, in tudi ljudje v Italiji imajo pravico do tega. To pravico imajo tudi ljudje v Bolgariji, kakor tudi ljudje na Nizozemskem, in jaz to pravico zagovarjam. Mogoče sem Nizozemka, mogoče nisem Italijanka, vendar me skrbi za državljane po vsej Evropi.

Poskus umakniti to razpravo z dnevnega reda, reči, da se to nas ne tiče, je nekaj, česar bi se morali sramovati. Zaradi načina, kako potekajo stvari v Italiji, je demokracija v tej državi zelo ranljiva. Naredimo torej nekaj, da se bodo stvari premaknile. Koncentracija medijev, gospa Reding: prosim.

(Aplavz)

Ryszard Czarnecki, v imenu skupine ECR. – (PL) Gospod predsednik, gospa komisarka, ni samo Italija velika in čudovita država. V Evropskem parlamentu sedijo predstavniki 27 čudovitih držav – če naj samo dopolnim, kar je rekel gospod Sassoli.

Mislím, da je nekoliko protislovno, da se bom jaz, protikomunistični opozicijski aktivist, ki si ni nikoli mislil, da se bo lahko strinjal z nekom, ki izhaja prav iz tega tabora, moral strinjati s predsednikom Italije, ki svari pred prenosom notranjih sporov v forum Evropskega parlamenta. Govorim o dvojnih standardih. Obstajajo nekatere zadeve, ki vzbujajo zanimanje nekaterih političnih skupin v našem Parlamentu. Te skupine izsiljujejo razpravo o teh zadevah v forumu našega Parlamenta, medtem ko se druge zadeve pometajo pod preprogo.

Mogoče se je v drugih državah dogajalo podobno. Na Poljskem je službujoči minister storil vse, kar je bilo mogoče, in uporabil vse razpoložljive načine, da bi predsednika državne televizije ohranil na njegovem položaju. Na koncu mu to ni uspelo, vendar pa takrat nisem slišal, da bi katera koli politična skupina zahtevala razpravo o tej zadevi. Podobno se je dogajalo v drugih državah.

Zato bi morali vse obravnavati enako, če ne želimo, da bi nas kdor koli obtožil, da uporabljamo takšne dvojne standarde. Če obstaja problem, potem bi morali v takšnem času vedno o tem govoriti. Če tega ne storimo, potem to pomeni, da je vse skupaj vpleteno v nekakšen političen okvir, v nekakšno politično manevriranje.

Gospod Verhofstadt je tukaj naznanil predloge, ki naj bi se jih vpeljalo od zgoraj, nekatere formalne, pravne in zakonodajne rešitve o nekaterih državah članicah. Mislim, da to ni nič drugega kot vodenje daljnosežne, pretirane integracije Evrope skozi zadnja vrata in prek pleč državljanov. To bi dejansko bilo proti volji javnega mnenja, ki se izraža na volitvah, namenjenih izboru vlade.

Evropska unija je še vedno skupnost, ki temelji na narodih, na nacionalnih državah. Vendar pa se moramo izogniti takšni bližnjici, na kateri bi prek pleč nacionalnih držav zanje oblikovali nekakšno zakonodajo.

Gospod predsednik, za konec naj povem, da je to po mojem mnenju notranje, italijansko vprašanje. Mogoče je res težko vprašanje, vendar ga morajo Italijani rešiti sami. Evropski parlament ni kraj za reševanje teh problemov.

Patrick Le Hyaric, v imenu skupine GUE/NGL. – (FR) Gospod predsednik, gospa komisarka, gospe in gospodje, svoboda tiska in obveščanja je temeljna in neodtujljiva pravica, saj je del človekovega razvoja. Poleg tega je, kot ste rekli, gospa Reding, priznana v 10. členu Evropske konvencije o človekovih pravicah o pluralizmu ter v členu 51 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah o svobodi izražanja.

Prav na podlagi tega evropskega prava in priporočil Parlamentarne skupščine Sveta Evrope ter OVSE o svobodi medijev naš Parlament meni, da predsednik Sveta ministrov Italije, vodja države, ki je bila navsezadnje ustanovna članica Evropske skupnosti, na več načinov krši načelo svobode in pluralizma tiska. Skupne javne dobrine, kot sta obveščanje in kultura, je spremenil v pravo blago za ustvarjanje dobička z izgradnjo medijskega imperija, ki ga sestavlja več televizijskih in radijskih kanalov, časopisnih hiš, oglaševalskih agencij, zavarovalnic in bank.

Še več: predsednik italijanskega Sveta lahko odloča, kdo bo imenovan v javni medijski sektor. Ta virtualen monopol nad obveščanjem in njegovim financiranjem mu omogoča, da obvladuje, nadzoruje in usmerja ne samo večji del avdiovizualnih in tiskanih medijev, temveč tudi njihovo vsebino, vse to pa zgolj v njegovo lastno korist. Tak sistem miselne policije je nezdružljiv s temeljno demokratično razpravo, ki že sama po sebi zagotavlja pravi pluralizem tiska in medijev. Dodajmo še, da smo zato, ker isti človek in njegova družina držita v rokah politično moč in hkrati moč medijev, soočeni z očitnim nasprotjem interesov, ki je nezdružljiv z večjo demokracijo, demokracijo, ki je sodobna in močna, zahvaljujoč njenim dejavnim državljanom.

Poleg tega gospod Berlusconi želi omejiti objavo sodnih informacij, novinarje, ki ga kritizirajo, toži in jim grozi, ter toži italijanske časopise, kot so *La Repubblica*, *L'Unità* in celo dnevno glasilo *Avvenire*, ki ga izdajajo italijanski škofje. Z grožnjami se soočajo tudi evropski časopisi, vključno s francoskim *Le Nouvel Observateur*. Nazadnje, neodvisni tiskani medij je finančno ohromljen na dva načina: z Odredbo „Tremonti“ z dne 6. avgusta 2008, ki omejuje javno pomoč neodvisnim časopisom, ter z zmanjšani oglaševalskega proračuna. Berlusconijsva miselna policija zdaj cilja tudi na ustavno sodišče, sodnike, Zvezo neodvisnih novinarjev in celo na sam parlament, ki ga gospod Berlusconi želi spraviti na slab glas.

Če smo, v teh okoliščinah, na vseh straneh tega Parlamenta pripravljeni ukrepati v obrambo temu, čemur pravimo demokratične vrednote Evropske unije, potem moramo izreči resno opozorilo in, gospa komisarka, izvrševati moramo evropsko pravo tako, kot ste sami povedali, ter se pridružiti tisočim italijanskim intelektualcem, ustvarjalcem in novinarjem in reči, da je treba svobodo obveščanja in svobodo biti obveščen brezpogojno spoštovati tako v Italiji kot v celotni Evropski uniji.

Zato našemu Parlamentu predlagam oblikovanje evropskega observatorija pluralizma medijev in tiska. Ta observatorij bi spremljal spoštovanje načela ločitve pristojnosti na politično pristojnost in pristojnost za medije po vsej Uniji, izvajanje najvišjega praga koncentracije na področju medijev, spoštovanje pravic novinarjev do obveščanja in spoštovanje pravice do objavljanja za neodvisne časopise.

Naš Parlament bi povezal z nacionalnimi parlamenti, uredniki in producenti, združenji novinarjev, bralci in televizijskimi gledalci. Pripravil bi lahko osnutek direktive proti koncentraciji in za pluralizem. Gospa predsednica, to bi bil eden izmed načinov, da se demokracija v naši Evropi ohrani pri življenju.

Francesco Enrico Speroni, v imenu skupine EFD. – (IT) Gospod predsednik, Evropska unija je območje svobode in demokracije: Italija ni nobena izjema, tudi kadar gre za obveščanje. Če upoštevanje neštetihih publikacij o prodaji na kioskih ali obsežen niz razpoložljivih televizijskih kanalov, vključno z lokalnimi kanali, niso dovolj, potem je treba samo analizirati poročila neodvisnih teles, kot je organizacija za spremljanje Pavia, ki je ugotovila, da je opoziciji namenjenih 60 % količine televizijskega časa v času poročil na javni televiziji in 49 % količine televizijskega časa na mrežah Mediaset. Torej je treba upoštevati, da se od 455 sodb v zvezi s svobodo obveščanja, ki jih je izreklo Sodišče za človekove pravice v Strasbourg, samo 7

nanaša na Italijo v primerjavi z 29 sodbami, ki se nanašajo na Francijo, ter 28 sodbami, ki se nanašajo na Združeno kraljestvo.

Kar zadeva trditve, da bo na medijske hiše vplivalo dejstvo, da je italijanski predsednik vlade na podlagi ustavne pravice, ki jo ima kot državljani, proti nekaterim izmed njih sprožil sodne postopke, je zelo pomembno, da v tem okviru spoznamo, da v Italiji sodstvo vse od odločitev, ki jih sprejme na prvi stopnji, do dokončnih in nepreklicnih odločitev, voditelju vlade zagotovo ne popušča; namesto tega se zdi, da je včasih prav nasprotno.

V Italiji je svoboda izražanja zagotovljena: vsak, ki trdi drugače, naj pokaže pogum in ne podaja predlogov resolucij, ki temeljijo na povsem političnem vidiku, temveč naj sproži postopek v skladu s členom 7 pogodbe, za kar bo treba predložiti pisne dokaze o stanju popolnoma neobstoječih zadev.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Gospod predsednik, potrebujemo revolucijo v demokraciji. Gospod predsednik, ali bi sedeli tukaj, če bi, v zahodni Evropi v 70. in 80. letih 20. stoletja, italijanski pogoji utrlj pot berlusconizaciji? Kar hkrati ugotavljamo pa je, da problem ni samo Italija, temveč da se dogaja tudi berlusconizacija Evrope, to pa je zelo, zelo nevarno.

Kot član konvencije za pripravo osnutka besedila Listine EU o temeljnih pravicah sem imel priložnost biti priča hudim spopadom pri tem ključnem vprašanju koncentracije medijev. Na žalost, zaradi odpora nekaterih sil, takrat nismo uspeli doseči napredka. Skoraj 10 let pozneje plačujemo ceno. To je zelo nevarno. Če se samo ozrem na državo, v kateri sem delal dolga leta: kaj se je zgodilo z jurišno puško demokracije, kot je temu nekoč dejal *Spiegel*, v dejanskih razmerah nove gospodarske koncentracije? In zakaj nismo v teh razmerah, ko je Evropa dejansko potrebna na tem področju svobode tiska in izražanja, ki je tako ključno, dosegli napredka, ki ga čaka toliko Evropejcev, za katerega so dejansko nekateri sprožili revolucije? Kje je ta direktiva? Gospa Reding, česa se bojite? Kakšne sile so tukaj na delu? Se te sile mogoče imenujejo Murdoch ali kaj drugega?

Če preklopim zdaj na javno televizijo – v Avstriji 62 % prebivalcev dobi informacije prav z nje. In kdo jo nadzoruje? Izključno vladajoče politične stranke. Ko pogledam vladni aparat v Nemčiji lahko vidim, da so tudi tam na krmilu napačni ljudje. Potrebujemo svobodo tiska – toda ne samo v Italiji!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Gospod predsednik, televizijske slike te prazne dvorane bodo najboljše sodile o tem, za kakšno umetnijo in slepilo gre pri tej razpravi. Razprava o svobodi obveščanja v Italiji je v tem Parlamentu pravzaprav potekala leta 2004. Sprejeli smo resolucijo, v kateri so predlagatelji sami izjavili, da so zelo zaskrbljeni nad razmerami v moji državi. Tam smo imeli desnosredinsko vlado in imeli smo predsednika vlade: Silvia Berlusconi. Po zmagi leveice leta 2006 je problem čudežno izginil. Ni bilo več dramatičnih razprav v Evropskem parlamentu, ni bilo več mednarodnih opozoril in ni bilo več zbiranja podpisov, ki so tako ljuba šampanjskim socialistom.

A nenadoma, po še eni zmagi gospoda Berlusconi na volitvah, se je nevarnost za prost pretok idej magično vrnila. Na kratko, ko je na vladi desna sredina, je tisk v nevarnosti, ko pa je na vladi leva sredina, ni nobenih problemov. Škoda je samo, da je odstotek civilnih in kazenskih postopkov, ki so jih proti novinarjem v moji državi sprožili zastopniki leveice, kot sta Massimo D'Alema in Romano Prodi, daleč najvišji. Ti pokrovitelji predstavljajo do 68 % teh postopkov.

Na koncu me zanima, ali je mogoče, da svobodo tiska ogroža ena sama zahteva po pravici s strani gospoda Berlusconi. Mogoče bo to bolje od mene razložil intervju z gospodom Cohnom-Benditom, ki ga bom citiral: „Smešno je primerjati gospoda Berlusconi z diktatorjem: ni zaporov za disidente, ima podporo večine in leva sredina je preprosto izgubila.“ Preprosto izgubila.

Podvreči našo ljubo Italijo bizarni in farsični razpravi peščice poklicnih širiteljev neresničnih informacij je zelo resna žalitev. Poleg tega bo ta žalitev imela visoko ceno, saj bodo še enkrat izgubili podporo Italijanov, ki bodo v še večjem številu kot danes volili za gospoda Berlusconi, nenazadnje tudi zato, ker verjamejo, da se zavzema za boj za blaginjo Italije. Na drugi strani pa se zdi, da vi, gospe in gospodje, nameravate – da ste odločeni – uničiti podobo naše države. Vendar pa je škoda, ki jo pri tem povzročate Evropi, mogoče še večja od škode, ki jo je utrpela Italija: to, kar ponujate javnosti, je namreč karikatura Evrope, v kateri se zavajate, da mandate ljudstva delite zato, da bi podprli pravice ljudi, v resnici pa dejansko stanje na njenem čelu spreminjate v stalinističnem slogu, ki je danes presenetljivo značilen za zastopnike skupine, ki se imenujejo liberalci.

Gospe in gospodje iz stranke Antonia Di Pietra: zanikajte, da ste komunisti, če lahko. Vaša zgodovina vam sledi, to pa je zgodovina tistih, ki niso nikoli nehali uporabljati laži, da bi svoje politične nasprotnike označili za nevarne. Vendar pa pravo grožnjo demokraciji predstavljajo tisti, ki nam hočejo odvzeti našo prihodnost, s tem ko ne želijo sprejeti sodbe svobodnih volitev in ko kličejo duhove.

Te prihodnosti se ne bomo odrekli; zato se bomo v tem parlamentarnem mandatu borili, da bi preprečili, da bi evropski projekt, v katerega srčno verjamemo, popačilo mešanje svobode izražanja in napačnega prikazovanja ter pravice in prikrajanja moči. Zapomnite si tole, tako imenovani liberalci: ne boste oslabilili naše odločnosti, da prispevamo k skupnemu dobru...

(Predsednik je prekinil govornika)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Gospod predsednik, gospoda Maura bi želel nekaj vprašati. Pri pripravi te razprave sem z njim večkrat govoril. Tudi včeraj je bil v moji pisarni in imela sva zelo, zelo sodelujoč odnos.

Zato čutim, da mu lahko čisto mirno postavim naslednji vprašanje. Ali mislite, da je razlog za zapleteno razpravo v Italijo ta, da je Italija, kolikor vem, edina demokratična država, v kateri je največji upravitelj medijev obenem tudi voditelj vlade? Ali je mogoče, da je prav ta kombinacija interesov razlog za današnjo razpravo?

(Aplavz)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Gospod predsednik, gospodu Schulzu sem zelo hvaležen. Želel bi poudariti, da če obstaja kakšna razprava, ki se je ne bomo poskusili izogniti, ampak bomo v njej z veseljem sodelovali, da bi lahko na primer govorili tudi o vlogi gospoda Murdocha, potem je to razprava o koncentraciji medijev v Evropi. In seveda želimo zagotoviti, da se ta razprava ne bo namerno uporabila za napad na eno samo državo.

Očitno moram poudariti, da sem z veseljem odgovoril gospodu Schulzu, ker ga imam za najpomembnejšo politično stvaritev Silvia Berlusconi.

Claude Moraes (S&D). – Gospod predsednik, kot je pravkar rekel Martin Schulz z vidika skupine socialistov in demokratov, je to razprava, ki ne zadeva samo Italije. Tudi jaz nisem italijanski govornik. Naša skupina meni, da pluralizem medijev ni samo italijansko vprašanje. V to so vključene vse države članice in vse države članice Evropske unije bi morale ta načela pluralizma medijev tudi zagotavljati.

Ta Parlament že dolgo časa prosi Komisijo, da ukrepa in zagotovi pluralizem medijev. Komisija se zavzema za vzpostavitev pristopa v treh korakih za namen opredelitve kazalcev pluralizma, ki vključuje delovni dokument, neodvisno študijo in sporočilo.

Komisarka Reding ni omenila, da sta dva izmed teh korakov bila že storjena. V naši skupini nestrpnost čakamo na tretji korak, sporočilo o pluralizmu, ter na niz zakonodajnih ukrepov, ki lahko zagotovijo, da se bo to načelo izvajalo v Uniji – v vsej Uniji in ne samo v Italiji. Naš pogled dejansko temelji na dejstvu, da Evropska unija ni samo ekonomska in monetarna unija ali ohlapna koalicija držav članic, temveč je tudi skupek vrednot. Izredno pomembno je, da v tej razpravi ponovno poudarimo ta pogled.

Ena izmed teh pravic – svoboda obveščanja, ki je v listini EU opredeljena kot svoboda sprejemanja in širjenja vesti brez vmešavanja javnih organov – je ključnega pomena. Za Italijo in posebno stališče, ki ga je izrazil David Sassoli iz moje skupine, to predstavlja veliko skrb; a še večja skrb za Evropsko unijo je izziv za našo skupino: za vse poslance, vključno s poslanci iz Italije. V Italiji takšnih razmer do zdaj še ni bilo, pogled naše skupine pa je, da bi te razmere lahko postale nevarne za celotno Evropsko unijo.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, najprej bi se želela obrniti na komisarko, ki je izjavila, da delo tega Parlamenta ni reševati nekatera vprašanja. Poudarila bi, da je delo tega Parlamenta zagotoviti, da se Pogodba in ustave držav članic spoštujejo. Pred nekaj meseci je italijanski minister za pravosodje izjavil, da je poskrbel za neposredno zaprtje nekaterih delov spletišča YouTube in interneta. Naj poudarim, da se takšne stvari dogajajo samo na Kitajskem. Člen 21 italijanske ustave odreja, da tisk ne sme biti podvržen avtorizaciji ali cenzuri.

Kot so že potrdili drugi poslanci, je Italija edina država, v kateri ima voditelj vlade monopol nad javnimi, pa tudi zasebnimi, televizijskimi kanali, in kjer se na žalost sprejema zakon, ki bo novinarjem dejansko preprečil objavljati celo sodna poročila. Kajti če bi se ta poročila objavila, bi Italijani verjetno izvedeli, kakšno vlogo je gospod Berlusconi imel v masakrih leta 1992, v mafijskih masakrih, v katerih sta umrla Giovanni Falcone in Paolo Borsellino.

(Predsednik je prosil za red)

Gospod predsednik, prosila bi vas, da poskrbite za red v tem Parlamentu, saj nismo na tržnici.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – Gospod predsednik, po mojem mnenju se svoboda tiska v eni državi lahko ustrezno oceni samo, če se upoštevajo vsi vidiki tega vprašanja. To bi moralo obsegati temeljito analizo trgov, vključno z oglaševalskimi trgi, ter navad prebivalstva, kot so povprečen čas gledanja televizije, širjenje tiskanih medijev ter raven pismenosti itd. V Italiji bi tako opazili določene presenetljive razlike v primerjavi s številnimi drugimi državami članicami. Dokler o teh izstopajočih razlikah, na primer o koncentraciji lastništva medijev in strankarske politične moči v javnih medijih, ne bomo odkrito govorili, bo italijanski vzorec zahrbtno prepričal mnoge ljudi.

To bi primerjal z virusom, ki ni toliko nevaren, da bi ubil prenašalca, ki pa slednjega zagotovo oslabi in lahko okuži tudi druge. Prisotni poslanci Evropskega parlamenta bi morali vedeti, da je v Estoniji levosredinska stranka nepremišljeno sledila trenutnemu italijanskemu modelu s koncentriranjem vseh javnih in zasebnih sredstev pod poveljstvo stranke ter širjenjem enostranskih sporočil po vsej prestolnici Talin. Tudi v tem primeru ne bi imel nič proti evropski razpravi o tem vprašanju.

Zato v nasprotju od skupine PPE menim, da je čas, da spregovorimo o svobodi tiska in sprejmemo resolucijo. Te resolucije ne bi smeli šteti za neko vrsto poravnave računov med političnimi strankami v eni ali drugi državi članici, temveč bolj za priložnost spodbujati vrednote, na katerih temelji naša Unija.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Gospod predsednik, že tretjič sem dvignil svoj kartonček in niste mi dali besede, dali pa ste jo gospodu Schulzu.

Zato bom zdaj naslovil svoje vprašanje na govornika in vse tiste, ki so dobili besedo, ne glede na njihovo politično skupino: ali so se pozanimali, če so levosredinske vlade kdaj koli izdale zakon, ki bi lahko preprečil koncentracijo množičnih medijev v rokah predsednika vlade Berlusconija?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – To je zanimivo vprašanje. Zahteva zgodovinsko raziskavo: ali so levosredinske vlade v zvezi s tem kaj storile? V svojem nastopu sem poudaril, da levosredinska vlada počne natanko to, kar počne gospod Berlusconi v Italiji, zato je to razprava o Evropi, o svobodi govora in o grožnjah svobodi govora, ki prihajajo z obeh strani – leve in desne. To je moje mnenje.

Predsednik. – Gospoda Salatta bi želel obvestiti, da na žalost ne morem dati besede vsakomur, ki bi želel postaviti vprašanje z modrim kartončkom. Razprava bi se s tem zavlekla. Žal mi je.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, danes dopoldne sem slišal vse mogoče očitke italijanskemu predsedniku vlade razen dejstva, da zahvaljujoč svojim podjetniškim dejanjem zagotavlja delovna mesta več deset tisočim ljudem. Oprostite mi, če se to zdi v tem času zanemarljivo.

Tisti, ki trdijo, da v Italiji ni svobode ali pluralnosti obveščanja, se lažejo in to tudi dobro vedo. Pozivam vas, gospe in gospodje – ne samo Italijane, ki so med vami, temveč tudi druge –, da preučite objavljene članke iz katerega koli meseca v letu 2009 v treh glavnih nacionalnih časopisih: *Il Corriere*, *La Stampa* in *La Repubblica*. Tako boste videli, da je, odvisno od posameznega meseca, 60-70 % teh člankov uperjenih proti večinski vladi in ministrom, ki vlado sestavljajo.

Odstotek člankov, ki so izražali negativno mnenje proti vladi in v tem primeru ministru Maroniju, se je v mesecu po sprejemu varnostnega svežnja, dvignil na 80 %. Kar zadeva televizijo, vas pozivam, da si ogledate oddaje, ki jih vodijo Giovanni Floris, Michele Santoro in Fabio Fazio: šele takrat boste lahko glasovali o tej resoluciji.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Gospod predsednik, vidim, da na žalost nisem edini, ki tako močno dvomi v to dokaj nesmiselno pobudo, katere očitni namen je Italijo označiti kot državo, kjer je svoboda obveščanja v svojem temelju ogrožena. Socialisti imajo očitno kar nekaj problemov s tem, da obstaja vsaj še ena evropska država članica, kjer politično korektna levica še ne nadzoruje vseh časopisov in medijev. Berlusconijska Italija – in besede izbiram previdno, ker s tem gospodom nimam nobenega opravka – je v primerjavi z mnogimi drugimi evropskimi državami model svobode, svobode izražanja in raznolikosti tiska.

Naš kolega poslanec, gospod Verhofstadt, ki je pravkar v tem Parlamentu sprožil neusmiljen napad na gospoda Berlusconijskega, je slaven, ali pa razvpit, v svoji državi – moji državi – zaradi svojih groženj in osebnega posredovanja, ko so novinarji kritizirali njegovo vlado; in to še pred kratkim. On je verjetno zadnja oseba, ki lahko govori o tem. Kar bi rad videl od Komisije je pobuda za povrnitev svobode izražanja in obveščanja

v vseh evropskih državah članicah, kjer koli slednjim zares grozi zakonodaja, ki ubija svobodo, pogosto pod pretvezo domnevnega boja proti rasizmu. Ali pa pobuda Komisije, ko na primer – kar se je zgodilo prav nedavno – nizozemski politik ne more niti pridobiti dovoljenja za vstop v drugo evropsko državo članico, Združeno kraljestvo. Lahko bi navedel tudi čisto zadnji primer iz svoje lastne države, kjer moja stranka, Vlaams Belang, druga največja stranka v Flandriji, trpi diskriminacijo s strani javnega izdajatelja programov, ki se financira z davkoplačevalskim denarjem; diskriminacijo, ki jo je prav nedavno belgijski najvišji pravni organ, Državni svet, opisal kot volilno potvarjanje. Res je, da je v Evropi veliko problemov v zvezi s svobodo obveščanja, vendar se vsi nikakor ne pojavljajo samo v Berlusconijevi Italiji; prav nasprotno.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Gospod predsednik, gospe in gospodje, v luči prepričljivega nastopa gospoda Maura je zdaj nenadoma celo gospod Schulz priznal, da bi bilo dobro, če bi zdaj govorili o Evropi kot celoti.

A žal je naslov današnje razprave Italija. Povsem jasno mi je, zakaj si mnogi izmed vas sploh ne želite govoriti o Evropi kot celoti. Če bi na primer hotel pogledati deleže nemških Socialnih demokratov v medijih, bi ugotovil, da imajo v lasti 90 % časopisa *Frankfurter Rundschau*, in da ima nemška Socialdemokratska stranka (SPD) v lasti 57 % časopisa *Neue Westfälische* ter delež v medijski skupini WAZ. Največji vir prihodka stranke SPD danes predstavljajo njeni deleži v medijih. Zato mi je povsem jasno, zakaj si mnogi izmed vas ne želite govoriti o lastništvu v drugih primerih, temveč želite samo govoriti o Italiji.

Ta razprava se bo izjalovila zaradi razmer v Italiji in pozitivnih izjav, ki jih poslušamo. Kot lahko slišite, nisem Italijan, a najprepričljivejši argument, ki mi pade na misel, je vprašanje, kaj se je dogajalo med letoma 2006 in 2008, ko je vlado Italije sestavljala levica, in seveda, v tem času je bilo vse lepo in krasno, kot je poudaril gospod Mauro. Takratna vlada ni predložila nikakršnih zakonodajnih predlogov za končno zaustavitev koncentracije medijev, čeprav je imela vso pristojnost.

Danes, ko v Italiji očitna večina ponovno podpira konzervativne stranke, so se problemi nenadoma spet pojavili. Ta razprava ne sme popustiti pod težo nepoštenosti. Vse dokler socialisti, levičarji v tem Parlamentu, ne bodo imeli argumentov, s katerimi nas bodo potisnili v kot, bom z veseljem nadaljeval s to razpravo!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Gospod predsednik, gospa Reding, ta razprava ima lahko samo en namen: poslati močno politično sporočilo v podporo svobodi izražanja in preverjanju zagotavljanja njene kakovosti, to pa je pluralizem na področju obveščanja. Pomembno je tudi, da se to sporočilo razpošlje po vsej Evropi, torej na evropski ravni.

Strinjam se s tistimi, ki so poudarili dejstvo, da sta svoboda izražanja in pluralizem na področju obveščanja temeljni podlagi evropskega projekta in da jih ni nikoli mogoče trajno podjarmiti ali potrditi. Ravno nasprotno: ves čas sta v nevarnosti, nevarnost pa ne prihaja samo iz politike, torej iz avtoritativnosti ali populizma, ali iz odmika od svobode in pluralizma ali njunega zanikanja v okviru politike, temveč tudi s trga, iz koncentracije, izkrivljanja in zlorabe trga.

Zato sem prepričan, da v tej razpravi ne gre samo za vprašanje ene države, temveč da ima evropsko razsežnost, saj prav na evropski ravni poteka proces preoblikovanja demokracije.

Medtem ko je bila demokracija reprezentančna v času uvedbe splošne volilne pravice, ki je naredila vse ljudi enake – ena oseba, en glas –, pa na komunikacijskem trgu nismo vsi enaki, ker nimamo vsi enakega dostopa do radijskih in televizijskih okroglih miz, do kolumn v časopisih ali uredniških komentarjev v komunikacijskih medijih. Zato ne moremo biti vsi enako udeleženi pri izgradnji družbenega okvira, ki pa vendar na demokratični podlagi pripada enako vsem nam v celotni Evropi.

Zato je ta razprava pomembna, da bi vas spomnila, da je leta 2009 Komisija dala zavezo, da bo pred tem Parlamentom predstavila sporočilo o ocenitvi možnih vseevropskih nevarnosti za svobodo izražanja in pluralizem na področju obveščanja, ter da bi opozorila na pomen priprave osnutka direktive, ki bo zagotavljala pluralizem na področju obveščanja v zvezi z novimi tehnologijami in predvsem v zvezi s televizijo.

Zelo pomembno je, da ta razprava poteka v Evropi, saj je jasno, da je v Evropski uniji še vedno veliko držav, ki takšne razprave ne morejo izpeljati same z vsemi zagotovili, da bo potekala ustrezno.

Če bomo delali iz Evropskega parlamenta in na evropski ravni, potem bomo poslali močno sporočilo o zavezi, ki zadeva trajnost in preživetje svobode izražanja in pluralizma na področju obveščanja v 21. stoletju.

PREDSEDSTVO: GOSPA ANGELILLI*podpredsednica*

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Gospa predsednica, poskusil bom biti kratek. Italija je resnično zagovornica svobode, dejansko samopašnosti – tako rekoč –, kar lahko človek zaključi, če bere njene časopise, ki jim želi gospod Berlusconi zamašiti usta, ki jih toži, ker med drugim odkrivajo njegove osebne zveze, prek katerih izbira tudi politične kandidate. Njegove ženske, ki ga obiskujejo, dobijo za plačilo bodisi denar bodisi obljube, da bodo kandidirale za položaj. Stvar je takšna: gospod Berlusconi nadzoruje italijanske medije.

Res je, nobenih zakonov ni proti svobodi tiska – zaenkrat še ne. Gospod Berlusconi se pripravlja, da jih uvede. Še pred kratkim smo odpravili Albanov zakon, ki ga je gospod Berlusconi izumil, da bi se zavaroval pred sodišči in vsemi postopki, ki trenutno potekajo. To je torej stanje stvari, v katerem smo se znašli. Ali je prav, da prosimo Evropo, da reši ta problem? Zagotovo, kajti mi v Italiji ga ne rešujemo. Evropo prosimo, naj poseže na humanitarni podlagi, da bi rešila problem svobode tiska v Italiji. To je tisto, kar želimo, da storite, in prepričani smo, da je to pomembno tudi za Evropo, če bi radi preprečili, da bi se ta virus prehitro razširil tudi semkaj.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Gospa predsednica, to ni bil vznemirljiv dan za Evropski parlament; zapravljen je bil za nesmiselno razpravo, ko vendar vsi vemo, da v Evropi ni države, v kateri bi bila svoboda izražanja in obveščanja večja, kot je v naši.

Vendar pa, ko je Italiji vladala levica in je stranka, kakršna je moja, kljub temu, da je imela predstavnike v italijanskem parlamentu, senatu in Evropskem parlamentu, uživala samo 0,1 % količine televizijskega časa v prenosih informativnih programov, vi, gospod Sassoli – ki ste delali na teh televizijskih informativnih programih –, niste trgali svojih oblačil ali demonstrirali na ulicah, kaj šele da bi se odrekli svoji lepi plači na RAI.

Vi, zagovorniki svobode tiska proti cenzuri! Slišali smo Belgijce: toda ali stranka *Vlaams Belang* iz Belgije uživa to svobodo tiska, to širino obveščanja, ali je tudi cenzurirana, kot smo bili mi? V Italiji so cenzurirali celo dobrega gospoda Pannello in vsi so bili tiho – vključno z vami na levici. Bil je prisiljen gladovno stavkati: kako krasni borci za svobodo! Sovjetska zveza novinarjev. Kakšno svobodo Italijanska novinarska zveza nudi manjšini? Slednja mora biti tiho, nima nobenih časopisnih stolpcev ali količine televizijskega časa. Kako krasni borci za svobodo!

Žal mi je, ampak tisti med vami, ki ste dovolj pogumni, pojdite in se udeležite demonstracij, priklenite se skupaj v Pekingu, na Kubi in v Teheranu, kjer ljudje dajejo svoje življenje za svobodo tiska! Sram naj vas bo, strahopetci! Pojdite v Teheran, pojdite v Teheran, strahopetci, strahopetci, strahopetci, strahopetci! Naj živi svoboda, naj živi naša svobodna in demokratična država...

(Predsednik je prekinil govornika)

Carlo Casini (PPE). – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, želel bi racionalizirati navidez nejasen občutek, ki ga imam po tem prvem delu razprave, saj v celoti soglašam z besedami mojega predsednika, gospoda Daula, obenem pa soglašam tudi z besedami gospoda Sassolija, ki bi moral pravzaprav biti moj politični nasprotnik.

Naj natančneje pojasnim: ali sem zaradi svojih protislovnih občutkov shizofren, ali pa se po nepotrebnem poskušam sprijazniti z dejstvom, da v Italiji sedim med opozicijo, tukaj pa se nahajam poleg stranke Ljudstva za svobodo, torej v Ljudski stranki? Mislim, da lahko na to odgovorim tako, da poudarim očitno nasprotje med obsegom in pomenom teme svobode obveščanja, ki je zelo pomembna tema... Če bi bil Montesquieu še živ, bi govoril ne samo o zakonodajni, izvršilni in sodni pristojnosti, temveč tudi o drugih pristojnostih, in četrto pristojnost, tisk, bi postavil na prvo mesto, saj ta predstavlja problem svobode, boja proti miselnemu suženjstvu in demokracije.

Na drugi strani, kar je sodu izbilo dno po številnih mesecih barbarizacije celotnega italijanskega tiska – če lahko tako rečemo – desnice in leve; kakovost italijanskega tiska je oslABLJENA že več mesecev, ker je politika dejansko dosegla dno – je pravno ukrepanje gospoda Berlusconija. Prosim, ugodite mi: štiri leta sem bil kazenski sodnik v petem kazenskem oddelku Kasacijskega sodišča, kjer smo sodili v primerih javne razžalitve. Zato vem, da ima gospod Mauro prav: videl sem mnoge tožbe zaradi javne razžalitve, pa vendar ni nihče protestiral. Tudi državljani imajo pravico, da se branijo v teh okoliščinah.

Zato upam, da bomo s pravim poskusom uskladitve navidez nasprotujočih si mnenj, dejansko našli nov in boljši način reševanja problema za celotno Evropo in ne samo v zvezi z Italijo.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, tisti, ki bi radi za nasprotnika Italije, prevratneža in komunista označili vsakogar, ki zahteva niz pravil o komunikaciji in svobodi obveščanja, ki spoštuje pluralizem in za katero je značilno jasno ločevanje med bogastvom tistih, ki prevzemajo pomembne institucionalne naloge, ter premoženjem, ki ga pridobivajo iz podjetniških dejavnosti na področju izdajanja časopisov in obveščanja, delajo resno napako, ki je tukaj v Evropi ne smemo pozabiti, opravičevati ali dovoljevati.

V naših nastopih nismo niti enkrat omenili italijanskega predsednika vlade. Lahko bi omenili številne časopise, ki so v njegovi lasti: v Italiji jih je 150. In približno 40 televizijskih kanalov. Vendar pa to ni problem. Problem je, da je pluralizem na področju obveščanja – in v samem obveščanju – temelj vsake svobodne demokracije, zato ga je treba uporabiti pri obrambi pred vsako monopolistično in oligopolistično filozofijo ter pred navzkrižji interesov.

Suverenost vsake države, ponovna potrditev, da Evropska unija ni naddržava, gospa Reding, ne sme povzročiti, da bi pozabili, da ima Evropska unija tudi Listino o temeljnih pravicah, iz katere izhaja zakonodajni sistem, ki ga države članice ne smejo zanemariti. Veste, da je Evropsko sodišče pogosto prav pri teh vprašanjih – v zvezi z Italijo, ne pri vprašanjih v zvezi s sistemom, gospod Speroni – izreklo sodbe, ki jih je treba še izvršiti.

Globalizacija trgov in čedalje večja uporaba zračnih valov zdaj zahtevata bolj usmerjeno evropsko zakonodajo, ki bo uredila to občutljivo zadevo, ki ima tako močan vpliv na javno mnenje in s tem tudi na načelo suverenosti ljudstva – ki je temelj Evropske unije in ne samo Italijanske republike – ter na načine izvajanja tega načela.

Nihče ne bi več smel imeti možnosti sklicevati se na nedotakljive pravice ljudske večine, da bi opravičil grožnje svobodi tiska v razmerah, ki jih je do nedavnega ustvarjalo neskladje med tožnikom in obtožencem – bodisi v Italiji ali na Portugalskem, na kar ste nas spomnil prej –, kajti to spodkopava temelje pravil sobivanja, na katerih sloni Unija. Zato je nujno potrebna direktiva proti koncentraciji na področju obveščanja, ki bo urejala ravnanje vseh tistih, ki so vključeni v politiko in ki obenem nadzorujejo zelo pomembne medije.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Gospa predsednica, na hitro bi želela poudariti, da je tema te razprave – in to sta jasno pokazala tudi nastopa gospe Reding in gospoda Daula – naša predstava Evrope. Naš cilj ni država članica; gre za vprašanje, ali uporabljamo pogodbe, ali uporabljamo Evropsko konvencijo o človekovih pravicah, podpisano leta 1950 v Rimu, in ali uporabljamo člen 6 Pogodbe.

Gospod Daul, ko citirate gospoda Napolitana, ga citirajte v celoti. Predsednik Italijanske republike je poudaril, da pravna sredstva obstajajo, v svojem govoru pa je omenil člen 7 pogodb. Ta člen nam danes omogoča, v pravnem pogledu, brez čustev, da obravnavamo vprašanje nevarnosti kršitve človekovih pravic v državi članici – danes v Italiji, jutri v neki drugi državi.

Zadnja zelo pomembna točka je, da se v vsaki državi na svetu diktatorji in ljudje, ki želijo spodkopati človekove pravice, skrivajo za suverenostjo. Evropo doživljam kot celino univerzalnosti človekovih pravic. Če ne bomo zmogli priznati, da imamo mi, ki sedimo v istem Parlamentu, pravico in dolžnost, da vidimo, kaj se dogaja v eni izmed držav članic, kako lahko potem diktaturam v oddaljenih državah povemo, da branimo univerzalno idejo, ki je predvsem tako zelo pomembna za obrambo pravic žensk?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Gospa predsednica, čudno je, da ko v tem Parlamentu govorimo o svobodi izražanja v Italiji, nenehno presegamo čas za govor, s tem pa posredno cenzuriramo naslednjega govornika. Zato se bom poskušal strogo držati časa za govor, ki mi je bil dodeljen.

Reči moram, da bi se mi zdelo veliko primerneje, če bi ta razprava potekala v italijanskem parlamentu in ne v Parlamentu v Bruslju, razen – kot je nekdo že omenil – če je naša namera razpravljati o svobodi tiska na splošno, torej v okviru evropske celine. A če pustimo mnenja ob strani, sem prepričan, da velja omeniti nekaj podatkov, ki jih je prej že predstavil gospod Speroni in o katerih bi morali nekoliko premisliti.

Lahko potrdim, da se izmed 455 sodb, ki jih je izreklo Evropsko sodišče za človekove pravice zaradi kršitev 10. člena o svobodi izražanja, 29 sodb nanaša na Francijo, 28 na Združeno kraljestvo, 15 na Grčijo, 10 na Romunijo, 8 na Poljsko in samo 7 na Italijo. Prosil bi vas, da premislite o tem podatku.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Tistih, ki spremljajo to razpravo in si mislijo, da to ni Evropski parlament, temveč da je italijanski, ne krivim. Vendar pa to ni italijanski parlament in zato tudi ni primeren kraj za takšne

politične razprave, ki so po svojem bistvu nacionalne. Vsi se zavedamo, da je italijanski predsednik vlade zelo slikovit človek. Vendar pa tu ne gre za to. Gre za to, ali smo mi kot evropska institucija pristojni za sprejemanje odločitev o teh vprašanjih. Odgovor na to je jassen. Danes nam ga je povedala komisarka Reding, ko je dejala, da ta vprašanja ne sodijo v evropsko pristojnost in da ne moremo prevzeti vloge, ki ni naša.

Ker torej to vprašanje ne sodi v našo pristojnost, je treba o tem razpravljati in se odločati na nacionalni ravni. Če bomo prevzemali pristojnosti, ki niso naše, in če se bomo vmešavali v vprašanja, ki niso v naši pristojnosti, potem bomo našo legitimnost spodkopavali in ne krepili. Spodkopavali bi institucijo, ki jo predstavljamo, razdaljo med nami in našimi državljani pa bi še povečali, namesto da bi jo zmanjšali. Če želimo pridobiti spoštovanje pri naših državljanih, potem moramo začeti spoštovati meje naših pristojnosti.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Gospa predsednica, dolžnost Evropske unije je zagotoviti pluralizem medijev. Razprava o svobodi tiska se nanaša na pluralizem lastništva komunikacijskih medijev, njihovo strukturo in postopke imenovanja vodij, na odnose med politiko, poslovnim svetom in samimi mediji ter na dostop državljanov do različnih mnenj. Prepričana sem, da se boste strinjali z mano, da razmere, v katerih so se znašli mediji v Italiji in s katerimi se ukvarjamo danes, ne izpolnjujejo temeljnih pravil, potrebnih za zagotovitev svobode tiska v tej državi.

Zato prosimo Komisijo, naj odgovori na zahteve tega Parlamenta iz zadnjih let in naj predloži opredelitev posebnih meril za oceno možnih kršitev teh pravic in svoboščin v vsaki državi članici.

Naš cilj, in naj o tem ne bo nobenega dvoma, je zaščititi pravice državljanov do sprejemanja raznovrstnih informacij, enako kot imajo novinarji pravico do svobodnega poročanja, saj nam informacije dajejo več svobode, kot so rekli demonstranti prejšnjo soboto.

Sarah Ludford (ALDE). – Gospa predsednica, zagotovo ni naključje, da so prejšnji teden britanski konservativci dobili podporo Ruperta Murdocha, in da so včeraj glasovali za zaustavitev te razprave o svobodi tiska. Medtem ko nove bivše komunistične države članice dosegajo velik napredek proti svobodi tiska, bi ob prevladi Silvia Berlusconija nad mediji še Erich Honecker pozelenel od zavisti.

Vendar pa grožnje, ustrahovanje in zlorabe, ki jih Berlusconi usmerja ne samo na tisk, temveč tudi na predsednika in sodnike, daleč presegajo zgolj nacionalno vprašanje: gre za pomembno evropsko vprašanje. Komisarka Reding je rekla nekaj zelo nenavadnega, in sicer, da institucij EU ne bi smeli uporabljati za reševanje nacionalnih problemov. Zakaj imamo potem evropske pogodbe in zakone, vključno s tistimi, ki zahtevajo temeljne pravice in pravno državo?

EU ima dejansko jasno pravno pristojnost, da podpira svobodo izražanja in temeljne pravice na splošno. Ta pravna podlaga obstaja in jo je treba dopolniti z zakonodajo o raznolikosti in pluralizmu medijev. Pasivnost komisarke močno razočara.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Gospa predsednica, gospa komisarka, gospe in gospodje, v Italiji člen 21 Ustave in člen 3 Zakona št. 102 iz leta 2004 opredelujeta obseg svobode tiska in določata njegove meje: tisk mora biti objektivni, temeljit, pravičen in nepristranski, vedno mora varovati človekovo dostojanstvo in mora bi v skladu z načeli, ki jih določa Evropska unija. V dobi interneta in digitalni dobi, v kateri se nenehno pojavljajo novi časopisi, javna služba predstavlja programe, ki so odkrito sovražni do voditelja vlade, medtem ko se tisk in mediji zgražajo nad tožbami zaradi škode, ki sta jo Silviu Berlusconiju povzročila dva časopisa.

V resnici 1 100 radijskih postaj, 162 časopisov in nekaj sto zasebnih televizijskih postaj ne bi zadostovalo za zagotovitev pluralnosti medijev, ki naj bi jo domnevno ogrožala pobuda Silvia Berlusconija. Človeku ostane samo še, da pomisli, da ko začne enkrat nek medij izvajati cenzuro, stremi samo še po tem, da dobi še politično moč. V drugih delih sveta pa obenem deluje enak sistem, saj se zdi, da vplivni časopisi, kot so *El País*, *The Sun* in *Tarin*, hitro menjajo svoje politične barve.

Medtem pa se italijanska levica, namesto da bi sprejela lastno politično strategijo, zanaša na elemente nacionalne zveze novinarjev, da bi razkazovala najbolj nezvest in svojeglav protidemokratski napad na delujočo vlado – z nizom organiziranih ukrepov za to priložnost. Kljub temu državljani še naprej močno podpirajo predsednika vlade, ki so ga italijanski prebivalci svobodno izbrali, in upajo, da bo Evropski parlament lahko potrdil – kar je storil leta 2004 –, da je svoboda tiska priznana in dobro uveljavljeno sredstvo.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Gospa predsednica, gospa komisarka, gospe in gospodje, niti jaz niti moja skupina – ki je podprla in si želela to razpravo – nimava namena prenašati italijanskih notranjih političnih razprtij na evropsko področje. Vprašanje svobode obveščanja zadeva vse nas: zadeva Evropsko unijo, ki

lahko ureja in mora urejati zadevo na ravni Skupnosti, da bi se tako uprla političnemu in gospodarskemu pogojevanju ter zagotovila pravi pluralizem na področju obveščanja.

Italijanska slabost, kjer ima predsednik vlade v lasti tudi nekaj najpomembnejših zasebnih mrež, je natančno v obstoju nevarne povezave med mediji ter političnimi in gospodarskimi silami. Ravno zaradi tega razloga zahtevamo evropski zakonodajni ukrep, ukrep, ki bo – daleč od tega, da bi bil protitalijanski ukrep – pomagal varovati pluralizem na področju obveščanja, tako da bo preprečeval koncentracije in navzkrižja interesov. Zato danes pozivamo Komisijo, da čim prej poseže – kar je ta Parlament v preteklosti že zahteval –, da bi Evropsko unijo opremila s skupnimi pravili za varovanje svobode obveščanja za vse evropske državljane.

Sophia in 't Veld (ALDE). – Gospa predsednica, moram priznati, da sem bila precej presenečena nad izjavo gospe komisarke Reding, ker so dejansko države članice tiste, ki so v prvi vrsti dolžne zagotoviti spoštovanje demokracije in temeljnih pravic. Vendar pa se motite, ko pravite, da EU pri tem nima nobene vloge.

Prvič, tu je člen 6 Pogodbe o Evropski uniji, ki se glasi: „Unija temelji na načelih svobode, demokracije, spoštovanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter pravne države, na načelih, ki so skupna vsem državam članicam.“ In da bi dokazala, da to ni prazna izjava, se je Evropska unija opremila še s členom 7 – pravnim instrumentom za namen izvrševanja člena 6.

Drugič, gospa Reding, ko se pogajamo z državami kandidatkami, vztrajamo, da morajo izvajati najvišje standarde svobode tiska, sicer se ne bodo mogle pridružiti Evropski uniji. Ta zahteva je določena v kopenhavskih merilih – zakaj potem pri državah kandidatkah uporabljamo različne standarde, kot jih uporabljamo v že obstoječih državah članicah, gospa komisarka Reding? Obstajajo tudi druge države, v katerih imamo kršitve svobode tiska ali svobode govora, na primer v Češki republiki, ki je pravkar sprejela zakon o omejevanju svobode tiska, ali na Irskem, ki je sprejela drakonski bogokletni zakon. Komisarka Reding, za konec bi še povedala, da mora Evropska komisija ukrepati, če smo resni, ko pravimo, da smo Skupnost vrednot.

János Áder (PPE). – (HU) Gospa predsednica, gospe in gospodje, slišali smo gospoda Verhofstadta, ki nam je pred eno uro povedal, da moramo združiti moči, da bi zaščitili vrednote svobode, in moram reči, da se z njim strinjam. Svoboda govora je pomembna temeljna pravica. V razpravi se je do zdaj slišalo takšno stališče. Strinjam se tudi in sem hkrati trdno prepričan, da v tej dvorani ni enega samega italijanskega politika, ki bi želel omejevati svobodo govora.

Med poslušanjem razprave sta se mi porodili dve vprašanji. Zakaj poslanci Evropskega parlamenta iz vrst socialistov in liberalcev menijo, da je nekatere temeljne politične pravice treba ščititi samo, ko gre za določene pravice in samo v določenih okoliščinah? Ali je pravica do svobodnega zbiranja pomembna temeljna pravica? Ali je to enako pomembna temeljna pravica kot svoboda govora? Zagotovo je. Pa vendar pred tremi leti niste protestirali, ko se socialistična vlada Madžarske razgnala množico, ki se je zbrala, da bi proslavila revolucijo iz leta 1956.

Ali je pravica do uporabe lastnega jezika pomembna temeljna pravica? Ali je to enako pomembna temeljna pravica kot svoboda govora? Zagotovo je pomembna. A spet niste protestirali, ko so organi oblasti na Slovaškem, v državi članici Evropske unije, poskusili omejiti pravico manjšin do uporabe lastnega jezika.

Ali je varstvo zasebnosti pomembna temeljna pravica? To je nedvomno pomembna temeljna pravica. Prepričan sem, da imajo vsi – bodisi italijanski predsednik vlade ali kdor koli drug – pravico in bi morali imeti pravico do sprožitve pravnih postopkov proti neresničnim obtožbam in klevetanju.

Svoboda tiska je dejansko pomembna pravica, toda zakaj ste potem bili zadnjih 20 let tiho, ko pa je bilo očitno, da so mediji v nekdanjih socialističnih državah v veliki meri koncentrirani v rokah nekdanjih komunističnih strank? Vse, kar vas prosim, je samo, da ne izvajate dvojnih standardov.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, zavedam se, da je Komisija 30. septembra predstavila študijo o kazalcih pluralizma medijev v državah članicah. Vendar pa je leta 2008 ta Parlament sprejel poročilo Marianne Mikko, v katerem se Evropsko komisijo in države članice poziva, naj ščitijo, citiram „pluralizem medijev, zagotovijo, da bodo imeli državljani EU dostop do svobodnih in različnih medijev“.

Celo pred tem, leta 2004, je Parlament sprejel poročilo gospe Boogerd-Quaak o možnih kršitvah svobode izražanja in informiranja v Evropski uniji. To poročilo je od Komisije zahtevalo, da predloži sporočilo o zaščiti pluralizma medijev v vseh državah članicah. Komisija do danes še vedno ni dala jasnih odgovorov na prošnje Parlamenta.

Gospa komisarka, opazili boste, da nisem omenila ne moje države ne njenega predsednika vlade. Vendar pa vas kot evropska državljanka v tem Parlamentu sprašujem, kaj namerava Komisija storiti na evropski ravni, da bi poskrbela, da bo pluralizem medijev zagotovljen v vseh državah članicah.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, pobuda proti domnevnemu napadu na svobodo tiska v Italiji je po mojem mnenju odraz izbire politično nejasne in negotove poti. Poleg tega se mi zdi, da so nekatere hude besede, obarvane z jezo in ščepcem sovraštva, očitno ušle izpod nadzora. Vendar pa je zelo nenavadno, da ta upad (ali domnevni upad) demokracije v Italiji prihaja na dan šele zdaj in na tako presenetljiv način, glede na to, da sta se na vladi v moji državi menjavali desnosredinska in levosredinska vlada – katere del sem bil tudi jaz.

Če v Italiji prav zares obstaja ta zid neliberalnosti in protidemokracije, zakaj ga potem v toliko letih, ko je bila na vladi levica, ni nihče podrl? Ali govorimo o zanemarjanju, molčanju, prikladnosti ali pa – kar se mi zdi precej bolj logično – o preprostem opažanju, da so standardi demokracije v Italiji v skladu s standardi zahodne Evrope?

Če zares želimo, v obliki izjemnega ukrepa – kot je ukrep, opravičujem se gospe Serracchiani, ki je bil uporabljen v tem primeru, in sicer razprava o eni državi in ne o Evropi –, priti do resnice o zdravju demokracije v naši državi, potem bi se morali spoštljivo obrniti na institucijo predsednika republike Giorgia Napolitanija in ga vprašati, ali meni, da je predsednik države, v kateri je pluralizem na področju obveščanja v težavah, svoboda v razsulu, plima demokracije pa v umiku. Kljub temu pa ne verjamem, da bi se predsednik Napolitano, če bi bilo tako, vzdržal naznanitve takšnega stanja stvari, saj je tako zvest svoji pristojnosti zagotavljanja izvajanja naše ustave.

Ker pa se to vprašanje vendarle – gospe in gospodje z leve, in žal mi je, da to govorim – na zelo provincialen način dotika italijanskih političnih zadev in pri tem prevzema umetno evropsko in zdaj že notranjo razsežnost, je treba poudariti, da se bo italijanska levica, ki je bila nekoč močnejša in čvrstejša, čedalje bolj oddaljevala od moči, vse dokler bo dovoljevala, da jo bodo vodili politični komedijanti in demagogi. Dvomim, da Woody Allen narekuje predsedniku Obami, katero pot bi moral ubrati.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Gospa predsednica, gospa komisarka, kot nekdanja novinarka si tudi nisem nikoli mislila, da bomo danes, 50 let potem, ko smo začeli graditi Evropo in tik pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe, razpravljali o nekaterih temeljnih načelih in vrednotah, na katerih je bila Evropska unija zgrajena in utemeljena.

Vrednote, kot so neodvisnost tiska, pluralizem medijev, svoboda govora za vse, enakost vseh pred zakonom ali celo, če želite, temeljno načelo delitve pristojnosti. Ali imamo opraviti z delitvijo pristojnosti, ko predsednik vlade neke države, z drugimi besedami, najvišji izvršilni organ, drži v rokah in nadzoruje večino medijev v svoji državi, ostale pa preganja?

To, kar se dogaja v Italiji, ni italijansko vprašanje, je evropsko vprašanje, saj je v nevarnosti prav verodostojnost Evropske unije, ko nadzoruje in sodi o kršitvah temeljnih načel in pravic v tretjih državah ter dopušča kršitve teh istih vrednot in načel na svojem dvorišču.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, mnogi izmed vas boste prebrali Kafkin „Proces“: to je sicer literarno delo, a prav to se danes dogaja v moji državi, državi z močno demokratično tradicijo, z vlado, ki jo je izvolilo suvereno ljudstvo, v kateri pa se poskuša spodkopati demokratičen glas z napadom medijev in sodišč, kakršnega v zgodovini ne poznamo.

Govorimo o svobodi obveščanja, medtem ko je 72 % tiska proti vladi in predsedniku vlade Berlusconi. 70 % pravnih ukrepov so proti časopisom sprožili voditelji leve z odškodninskimi zahtevki, ki naj bi znašali 312 milijonov EUR od skupaj 486 milijonov EUR, kolikor so skupaj znašali od leta 1994. To je 32 milijonov EUR na leto. To je oblika dodatnega financiranja prek sodišč.

Pred vami, gospe in gospodje, ki predstavljate demokracije Evrope, pravimo in zatrjujemo, da v Italiji moč sodišč in medijev uničuje voljo suverena ljudstva v imenu strankarskih, razrednih političnih interesov. Demokracija v Italiji bo torej v nevarnosti, če bo vlada padla. Glavna oseba, ki lahko zruši ta koncept, s semantičnega vidika, se imenuje Antonio Di Pietro. Za konec bi se želel zahvaliti gospe komisarki Reding za njen velik čut za ravnesje in demokracijo; pripravi la je dobro in točno poročilo.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Svoboda tiska ni nikoli deležna ustrezne zaščite pred zlorabo. Evropska komisija, Evropski parlament in vsi izmed nas se moramo odzvati vsakič, ko predsednik države ali vlade iz države članice Evropske unije napade novinarje, četudi samo, ker se z njimi ne strinja.

V Italiji poskuša predsednik vlade z vsemi možnimi razpoložljivimi sredstvi ustrahovati opozicijski tisk. V Romuniji poskuša predsednik na slab glas spraviti tisk in novinarje, ki ga kritizirajo. V obeh primerih govorimo o skrajnih ukrepih nekaterih politikov, ki za sebe mislijo, da so nad zakonom. V Romuniji imamo po zadnjih informacijah predsednika, ki poleg tega, da žali, zavaja in obrekuje novinarje, oblast zlorablja tudi na druge načine, in zdi se, da tik pred predsedniškimi volitvami, to oblast uporablja za vsak namen, vključno za kršenje zakonov, samo da bi si kot sedanji voditelj države pomagal ponovno zmagati na volitvah.

Prav zaradi tega pozivam Evropsko komisijo, kot sem storila tudi 23. septembra, da javno obsodi to ravnanje tako s strani predsednika Romunije kot italijanskega predsednika vlade.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, želela bi potrditi, da svoboda tiska v Italiji obstaja in da je močnejša kot kdaj koli prej. To so besede velikega novinarja Giampaola Panse, ki je bil mnoga leta, kar več desetletij, eden izmed najpomembnejših imen, ki so pisala za časopis *La Repubblica*, ki je del skupine *Espresso-Repubblica*, iz katere se je potem moram umakniti, ker ga je vodstvo skupine obtožilo revizionizma, ki je v Italiji, kot veste, eno izmed daleč najhujših zločinov, kadar ga zagreši prevladujoča inteligenca, prevladujoča kultura v Italiji, ki je v celoti levičarska: oglejte si samo predvolilna zborovanja Demokratske stranke, kjer v vrsti stojijo vsi od bankirjev do najpomembnejših igralcev, direktorjev in novinarjev iz naše države.

Vendar pa svoboda obveščanja ne pomeni svobode žaljenja ali klevetanja; razen da se pravica do poštenega zaslišanja vedno podeli leviči: če toži gospod Prodi, je vse v redu; če toži gospod D'Alema, je vse v redu; če toži gospod Di Pietro, je vse v redu. Gospod Di Pietro podira rekorde – mimogrede, sodstvo toži tisk pogostejše kot politiki –, saj je po informacijah, objavljenih v časopisu *La Repubblica*, vložil 357 pritožb in je že prejel za 700 000 EUR odškodnin. Slišali smo informacije, ki so jih dali naši kolegi poslanci. Če imamo torej problem pri prerazporeditvi – in mislim, da ta problem v Italiji obstaja –, potem je edina politična stranka, ki ima pravico o tem govoriti, desnosredinska stranka.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, leta 2008 je Berlusconijska vlada odobrila skupaj 206 milijonov EUR v neposrednih prispevkih za tisk ter radijske in televizijske postaje. Po nekem srečnem naključju je večina teh milijonov prišla v roke štirih glavnih časopisov levece.

Svoboda tiska v Italiji ima v Berlusconijski vladi najbolj radodarne pokrovitelje. Levica je, tako v Italiji kot po vsej Evropi, pričela kampanjo, v kateri trdi, da je svoboda tiska ogrožena in ki temelji na škandaloznih izmišljotinah in nesramnih lažeh. In seveda – spet po nekem srečnem naključju – je to kampanjo pričela takoj po tem, ko je predsednik vlade Berlusconi vložil legitimno zahtevo za nadomestilo od dveh časopisov levece, ki sta ga klevetala in ga obtožila sramotnega vedenja, pri čemer so te obtožbe temeljile na popolnih izmišljotinah, ki so pod nivojem vsake oblike novinarstva.

Predsednik vlade Berlusconi je prvi, ki pravi, da je svoboda tiska zelo pomembna, svoboda žaljenja, zavajanja, obrekovanja in klevetanja pa je nekaj popolnoma drugega. V tem primeru ima vsak državljani – torej tudi predsednik vlade Berlusconi – pravico, da se lahko brani s pomočjo demokratičnih sredstev, ki jih ima na voljo, in da prosi civilno sodišče, da te napade proti njem preuči v pisni obliki, in naj dodam, da je to nekaj, kar so storili tudi drugi voditelji levece.

Victor Boştinaru (S&D). – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, to ni samo razprava, ki poteka med Italijani: to je predvsem razprava o Evropi.

(RO) Gospod Berlusconi zagotovo ni edini primer nekoga, ki krši temeljne predpise, ki urejajo množične medije. Traian Băsescu se pogosto vede na agresiven in nedemokratičen način in ustrahuje množične medije z izrazi, ki jih tukaj, v Evropskem parlamentu, ne morem ponavljati.

Evropska listina o svobodi tiska bo postala samo še en lep list papirja, če se bodo voditelji držav ali vlad Evrope še naprej vedli na tak način. V Evropski uniji bomo postali predmet posmehovanja, če bomo analizirali in kritizirali svobodo obveščanja v raznih državah Azije in Afrike, medtem ko se te svobode ne varujejo in spoštujejo v Evropski uniji.

Zato predlagam, da se borimo proti tem monopolnim razmeram s sredstvi, ki jih zagotavlja Komisija, in pod vodstvom Komisije, skupaj z izvrševanjem Listine o svobodi tiska, ki jo podpira evropska oblast.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Gospa predsednica, predavnimi časi je znan švedski pisatelj August Strindberg dejal: „Vi imate oblast, jaz imam besede, jaz imam besede v svoji oblasti.“ Vendar pa to danes ne drži za pisatelje in novinarje v Italiji, ki se jim pravica do svobodnega izražanja sistematično odreka.

V zadnjih treh letih je bilo 200 novinarjev soočenih z grožnjami zaradi tega, kar so napisali. Vendar pa to, kar se dogaja v Italiji, zadeva vse nas. Svoboda govora, pisanja in svobodnega objavljanja besed je temeljna pravica vseh 500 milijonov evropskih državljanov.

Dogodki v Italiji kažejo, da je svoboda govora za režim, ki nad njo izkorišča svojo moč, včasih nevarnejša od orožja. Parlament ima danes edinstveno priložnost, da predstavi in razkrije naše najbolj pozitivne lastnosti. Tukaj kažemo, da so v nevarnosti temeljne svoboščine. Skrbi Italije so tudi naše skrbi.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, današnja razprava je zares neverjetna, saj je v Italiji svoboda obveščanja zagotovljena in priznana ustavna pravica. Drugi pred mano so posredovali informacije o številu in politični pristranskosti časopisov, ki izhajajo v Italiji.

Za dobro poslancev, ki niso iz Italije, si bom dovolil opraviti pregled tiska. Gre za nekaj neodvisnih časopisov, ki sem jih včeraj kupil na letališču: to je *Il Manifesto*, komunistični časopis; to je *L'Unità*, časopis, ki ga je ustanovil Antonio Gramsci iz Demokratske stranke-Demokratske stranke levice; to pa je *L'Europa*, časopis stranke Margherita, ki se je pridružila Demokratski stranki. Demokratska stranka ima tudi frakcijo D'Alema-Letta, ki ima svoj časopis *Il Riformista*. Potem je tu stranka Prenovljeni komunisti, ki ima svoj časopis *Liberazione*. Lani je prišlo v tej stranki do razkola, in stranka, ki se je odcepila, je ustanovila svoj časopis *L'Altro*.

Na koncu je tu še političen predmet te razprave: *Il Fatto quotidiano*. Veste, s kom je povezan ta časopis? Povezan je s stranko gospoda Di Pietra, ki je gonilna sila današnje razprave. To je stranka, ki v tem Parlamentu trdi, da ni svobode obveščanja, sama pa je še pred desetimi dnevi v Italiji ustanovila nov časopis.

Na koncu, gospa predsednica, naj povem, da je to tako, kot če bi vam tu govoril, da sta Italijo prizadela pomanjkanje in lakota, medtem ko bi se še prejšnji konec tedna udeležil festivala klobas, kjer bi jedel meso na žaru in pil vino. To je protislovje levice, ki ima v lasti toliko časopisov, nima pa bralcev ne glasov. Če si jih želi ponovno pridobiti, bo morala predstaviti resnejše argumente.

Mary Honeyball (S&D). – Gospa predsednica, tudi jaz bi se želela pridružiti pozivom za evropsko direktivo o svobodi obveščanja, svobodi tiska in pluralizmu medijev. Čeprav gre za razpravo o svobodi obveščanja v Italiji, kot so dejali drugi govorniki, so tudi v drugih državah Evropske unije resni problemi.

Ena izmed teh je Združeno kraljestvo. Omenili ste že Ruperta Murdocha in eden izmed razlogov, zakaj menim, da to direktivo potrebujemo, je prav Rupert Murdoch. Rupert Murdoch ni voditelj države, je pa magnat na področju mednarodnih medijev s svojim zelo posebnim programom. Ni demokratičen, zato moramo sprejemati zakone za ljudi, kot je Rupert Murdoch, ter za ljudi, kot je Silvio Berlusconi.

David Casa (PPE). – (MT) Sem z Malte, zato je Italija, kot si lahko predstavljate, sosed, ki jo spremljamo že dolga leta. Pri zadevah, ki se nanašajo na svobodo izražanja, se moja država prav tako zgleduje na Italijo, ki je jasen primer demokracije. Zato je preiskovanje tega notranjega vprašanja, kar si želijo italijanski socialisti, po mojem mnenju sramotna oblika politike za njihovo državo. Nikoli si nisem mislil, da se bodo Italijani v tem Parlamentu zatekli k napadom na svojo državo na tako nepravilen način. Mislim, da lahko bolje razumem, zakaj Italijani levičarji ne zaupajo vladi v Italiji za več kot le nekaj mesecev, saj na podlagi analize politike te stranke postane očitno, da ta lahko ustreza samo tistim, ki želijo napadati vsak pojem demokracije, zato menim, da bi morali upoštevati italijanskega predsednika, ki ga želim pozdraviti s tega mesta, ki je rekel, da tej razpravi ni mesto v tem Parlamentu, temveč da je to treba reševati v italijanskem parlamentu.

Stanimir Ilčev (ALDE). – (BG) Hvala, gospa predsednica. Govoril bom v jeziku ene izmed držav, ki je bila danes v tej dvorani deležna očitkov, Bolgarije. Če bi bil danes novinar v Bolgariji, kot sem nekoč tudi bil, bi za naslov na prvi strani katerega koli časopisa verjetno izbral eno izmed danih diametralno nasprotnih izjav. Ena je, da tega Parlamenta ne smemo spremeniti v oglasno desko, kaj šele v vrhovno pritožbeno sodišče. Druga, ki je prišla iz ust govornika iz skupine socialistov, pa nam svetuje, naj tega Parlamenta ne obravnavamo kot muzej, v katerem so stare stvari, ki se jih ne sme premikati.

Mislim, da resnica leži nekje vmes in da se kaže v predlogih gospoda Verhofstadta za pripravo osnutka direktive, ki mora oblikovati sodobnejši in bolj demokratičen sistem za urejanje teh zadev, o katerih razpravljamo danes in ki se nanašajo na svobodo in pluralizem medijev. Vendar pa mora ta direktiva poleg reševanja vprašanj o pluralizmu in svobodi ter zaščiti novinarjev vključevati in dati posebej močan poudarek sami dekoncentraciji medijskih sredstev, vključno z nacionalnimi medijskimi sistemi.

Viviane Reding, članica Komisije. – Gospa predsednica, mislim, da je ta razprava zelo pomembna, saj se je jasno pokazalo, da je v tem Parlamentu močno soglasje, močno soglasje, da pri svobodi tiska ni

nikakršnega če ali ko, temveč da je to temelj naše Evropske unije. Moramo jo braniti, to je temeljna vrednota, moramo ugovarjati, kadar se je ne spoštuje, in moramo ukrepati, če imamo problem, ki ga je treba rešiti.

(Predsednica je zahtevala tišino v dvorani)

V tem Parlamentu imamo tudi soglasje, da je svoboda medijev problem, ki ga je treba obravnavati v vseh državah članicah. Mnogih izmed vas v tem Parlamentu prej ni bilo, zato bom samo spomnila na akcijo evropskih novinarjev za oblikovanje Evropske listine o svobodi tiska. Ta je bila sestavljena zato, da bi predvsem pomagala novinarjem v novih državah članicah, za to pomoč pa so prosili skupnost novinarjev.

Na to želim spomniti zato, ker je bilo v tem Parlamentu povedano, da so v mnogih državah članicah problemi z javno televizijo. Naj spomnim, da sem eno izmed teh držav članic obiskala – to je bila Madžarska –, da bi okrepila predmet reševanja javne televizije, in mislim, da bi to bilo treba storiti v vseh državah članicah, kadar se pojavi problem.

Ravno zaradi tega smo s pomočjo Parlamenta izglasovali novo direktivo o televiziji brez meja, da bi v vseh naših državah članicah ustanovili neodvisne medijske organe. Temu Parlamentu lahko zagotovim, da bo Komisija ukrepala vsakič, ko bo pri vzpostavitvi neodvisnih medijskih organov prišlo do problemov.

Nestrinjanje v tem Parlamentu se pojavlja pri vprašanju, kako združiti pristojnosti EU s politiko medijev. Mislim, da mnogi poslanci niso slišali mojih uvodnih izjav, kjer sem citirala Listino o temeljnih pravicah, ki je zelo jasna. Citirala sem tudi člen 5(1) Listine o temeljnih pravicah, ki zelo jasno navaja tudi, kdaj naj se listina izvaja, poleg tega pa navaja še pravila za izvajanje listine. Zato mislim, da si lahko to vsi ponovno preberejo.

Na žalost tudi zdaj nihče ne posluša, čeprav je to zelo pomembno.

(Predsednica je ponovno zahtevala tišino)

V svojem uvodnem nastopu sem tudi poudarila zelo jasne ukrepe, dejanske primere, kje EU lahko ukrepa in kje je ukrepala, poudarila pa sem tudi probleme, ki jih je treba reševati na nacionalni ravni. Ustavno sodišče v Italiji, ki je ukrepalo včeraj, je jasno pokazalo, kaj to pomeni.

Ta Parlament je izrazil nekaj jasnih zahtev, zato bi želela nanje odgovoriti, če mi boste dovolili in mi prisluhnili.

(Predsednica je ponovno zahtevala tišino)

Ta Parlament zahteva, da se lotimo pristopa za pluralizem medijev, kar je bilo tudi obljubljeno. Pri delu na pluralizmu medijev je bil dosežen že precejšen napredek in objavili smo že drugi korak s kazalci tveganja v zvezi s pluralizmom medijev. Mogoče mnogi parlamentarci teh kazalcev niso opazili. Objavljeni so na internetu; lahko si jih pogledate, saj so zelo pomemben element, ki lahko omogoči izvajanje tega objektivnega dela na področju pluralizma medijev, ki ga Parlament zahteva.

Moram reči, da sem bila zelo razočarana, ker smo imeli o tem javno delavnico, ki pa se je ni udeležil niti en parlamentarec. No, kazalci tveganja so zdaj objavljeni in lahko si jih ogledate. Tvorili bodo podlago našemu prihodnjemu delu.

Drugo vprašanje: zakaj se Komisija ne sklicuje na člen 7 Pogodbe EU v primeru Italije? Prvič, člen 7 je zelo izjemna določba. Do zdaj se institucije EU nanj niso nikoli sklicevale. Ta določba bi se uporabila samo, če bi v določeni državi članici prišlo do popolnega zloma nacionalnih odredb o sodni pristojnosti in sistemov temeljnih pravic. Mislim, da do takšnih razmer ni prišlo v nobeni naši državi članici. Vendar pa – in to je zelo zanimivo – člen navaja, da ima tudi sam Evropski parlament možnost, da se sklicuje na člen 7 Pogodbe EU. Zato pozivam Evropski parlament, da naj to tudi stori, če zares meni, da obstaja za to dovolj dokazov.

Tretje vprašanje: mnogi parlamentarci iz vseh političnih strank – in mislim, da imamo v tem Parlamentu sorazmerno soglasje – so zahtevali direktivo EU o pluralizmu in koncentraciji medijev.

(Predsednica je ponovno zahtevala tišino)

To je temeljno vprašanje, o katerem je treba temeljito razpravljati. Mogoče se boste spomnili, da je Evropska komisija začela delati na pripravi osnutka takšne direktive v 90. letih 20. stoletja, in spomnili se boste tudi, da so bile prav vse države članice brez izjeme v tistem času proti takšni direktivi, ker so menile, da ne sodi v pristojnosti EU.

Mogoče se je stanje danes spremenilo in bomo zdaj imeli veliko večino držav članic, ki bodo menile, da se to lahko vključi v pristojnosti EU. Seveda bi bilo mogoče tako velikodušno tolmačiti Pogodbo, da bi EU omogočili, da se loti te zadeve. A še preden sploh pomislimo na to, bo morala Komisija dobiti močno podporo celotnega Evropskega parlamenta. Jaz pa si želim, da Evropski parlament jasno opredeli, katere probleme notranjega trga naj takšna direktiva obravnava.

Veste, da osebno nisem takšne vrste komisarka, ki bi ji določanje predpisov predstavljalo problem. V zadnjih petih letih sem sprejemala predpise, kadar koli je bilo to potrebno. A da bi to storili, potrebujemo jasne dokaze o vprašanjih, na katera želimo odgovoriti. Ali bi zakonodaja rešila probleme, o katerih govorite danes? Ali bi jo lahko upravičeno vključili v obstoječe pristojnosti EU? Ali imamo jasno čezmejno razsežnost? Ali imamo jasno razsežnost notranjega trga, kajti – ne pozabite – zakonodaja, ki smo jo že predložili, je v celoti temeljila na pravni podlagi notranjega trga.

Vse to bi bilo treba pojasniti, preden bi lahko začeli z zakonodajnih postopkom. Zato pozivam Parlament, naj o tem resno razpravi in naj dogovori na to vprašanje v poročilu na lastno pobudo, ki ga bo sprejela večina poslancev. Potem bo Komisija naredila korak naprej.

Medtem je Komisija opravila svojo domačo nalogo tako, da je določila kazalce tveganja, ki nam bodo pomagali analizirati celoten problem v vseh državah članicah na objektivni ravni. Mislim, da je to na koncu tisto, kar Parlament želi. To je tudi tisto, kar si želijo druge institucije, saj nočemo, da bi politika izkoriščala naših temeljnih svoboščin. Želimo si, da bi te svoboščine bile pravica; želimo si, da bi bile temeljna vrednota in da bi jih tako tudi obravnavali.

(Aplavz)

Predsednica. – Gospa komisarka, prosim, sprejmite moje opravičilo v imenu Parlamenta zaradi hrupa med vašim nastopom, ko ste odgovarjali na pripombe poslancev.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Gospa predsednica, preden povem nekaj osebnih opažanj, bi želel dati pripombo glede pravilnosti postopka. Mislim, da ne bi smeli od nobenega člana Komisije ali Sveta ali celo tega Parlamenta pričakovati, da bo pred Parlamentov govoril v takšnih okoliščinah, ki jih je bila pravkar deležna gospa Reding. To je nesprejemljivo!

(Aplavz)

Zato prosim predsedstvo, naj preuči, kako bi lahko naredil konec takšnemu sramotnemu stanju stvari, v katerem lahko v zadnjih fazah razprav in med samimi izjavami, potekajo pogovori, kakršen je bil med podpredsednikom Vidalom-Quadrasem ter njegovim predhodnikom, ki ju ne zanima prav nič drugega kot njihovi dvostranski odnosi. Mislim, da to ni sprejemljivo. Predsedstvo bi še enkrat prosil, naj to preuči.

Zdaj pa bi želel odgovoriti na nekaj, kar je dejal gospod Weber. Gospod Weber se je v razpravi o svobodi tiska v Italiji osebno obrnil name in omenil medijske interese nemške Socialdemokratske stranke (SPD).

(Hrup)

Kot poslanec tega Parlamenta, pa tudi kot član izvršnega odbora moje stranke bi žele reči, da z gospodom Webrom nekoliko sočustvujem. Vsak, ki je izgubil toliko glasov, kot sta jih na Bavarskem izgubili Krščanska socialna unija (KSU) in moja stranka, mora poskrbeti, da bo pritegnil pozornost.

(Hrup)

Želel bi samo poudariti, da so medijski interesi stranke SPD v njihovi trenutni obliki rezultat obnove nemških medijev po njihovi razlastitvi s strani nacistov in komunistov v NDR. Nemški Socialni demokrati smo ponosni na naše medijske interese!

Joseph Daul (PPE). – (FR) Gospa predsednica, omeniti želim samo še nekaj, kar skrbi cel Parlament: v torek, 18. septembra, je gospa Niebler, ki je ob 23.00 zapuščala Evropski parlament, doživela hud napad; podrli so jo na tla. Ukradli so ji telefon, denar, kreditne kartice in vse dokumente. Kar je še resneje, je to, da ji je v pomoč pristopil lastnik belgijske restavracije in poklical reševalce ter policijo. Pol ure kasneje so prispeli reševalci, ki so poskrbeli za gospo Niebler. V redu. Pol ure kasneje policije tu še ni bilo. Še vedno jo čakamo. Zato pozivam predsednico, da ukrepa tukaj, v Parlamentu, saj je to zdaj že tretji napad, na katerega se policija ni odzvala. V tem mesu varnost ni zagotovljena...

(Aplavz)

... pa tudi ne odziv organov. Predsednico Parlamenta pozivam, naj ostro ukrepa za odziv v zvezi s tem napadom.

(Aplavz)

Predsednica. – Gospod Daul, kot ste rekli, so se takšne stvari zgodile večkrat in očitno je, da jih štejem za nesprejemljive.

Razprava je zaključena.

Glasovanje bo potekalo na drugem delnem zasedanju v oktobru.

Pisne izjave (člen 149)

Véronique Mathieu (PPE), v pisni obliki. – (FR) Za poslanca Evropskega parlamenta je zelo težko, če mora gledati, da se na demokracijo, kakršna je Italija, kaže s prstom, kar je namen te razprave. Svoboda tiska je temeljna svoboda, ki jo določa člen 21 italijanske ustave. V Italiji obstajajo zasebni in javni časopisi, ki prikazujejo vse politične usmeritve.

Iz spoštovanja do tisočih ljudi, ki so soočeni z zatiranjem in odrekanjem svobode izražanja v mnogih državah na svetu, je nespodobno, da italijanski režim opisujemo kot režim, ki uničuje svobodo. Poleg tega je ena izmed temeljnih značilnosti vsake ustavne države ta, da nudi dostop do sodišč vsem državljanom, ki čutijo, da jim je bila storjena krivica. Zato dejstvo, da je predsednik vlade republike, ki je bil žrtev klevetanja v nacionalnih časopisih, izbral pravno pot za napad na njegove klevetnike in ne vzporednih poti, značilnih za nedemokratske režime, potrjuje dobro stanje italijanske demokracije.

Nazadnje je pomembno, da poudarimo, da Evropski parlament ne sme postati dvorana, v katerem se bodo reševala sporna nacionalna vprašanja, ki nimajo nikakršne zveze s Skupnostjo. Nacionalne razprave morajo potekati na nacionalni ravni!

Iosif Matula (PPE), v pisni obliki. – (RO) Svoboda izražanja je eno izmed demokratičnih meril, ki smo jih opredelili kot temelj Evropske unije. Vsaka država članica mora prevzeti odgovornost in izpolniti kopenhavnska merila, kar velja tudi za politično področje. Vendar pa menim, da se evropskih institucij ne sme na noben način in v nobeni obliki izkoriščati kot forum za reševanje notranjih političnih sporov. Danes razpravljamo o zadevah, ki se nanašajo na notranjo politiko države članice, vse dokler v njej delujejo demokratične institucije. Osebnostno naj povem, da iskreno podpiram absolutno svobodo tiska. Obenem pa ta svoboda prihaja skupaj z dolžnostmi vsake uredniške ekipe, da javnosti posreduje točne informacije. V tej dvorani smo slišali pozive k ostrejšim predpisom, ki bi urejali koncentracijo lastništva medijev in pluralizem na ravni Skupnosti. Vendar pa ne smemo pozabiti, da so države članice izrazile svoje nestrinjanje s takšno direktivo, saj ta ne sodi v pristojnost EU. Evropska komisija je kljub temu v neodvisni študiji objavila seznam kazalcev pluralizma medijev. Mislim, da je pomembno, da tem merilom pripišemo večji pomen in da jih uporabimo kot izhodišče za prihodnjo direktivo na tem področju. Pomembno je tudi, da poskusimo najti rešitve, namesto da se obtožujemo.

Tiziano Motti (PPE), v pisni obliki. – (IT) Izjaviti, da se svoboda obveščanja v Italiji odreja, je huda in oportunistična žalitev ene izmed največjih demokracij Zahoda. Svoboda obveščanja se odreja v tistih državah, v katerih diktatorski režim svojim podanikom preprečuje, da bi bili čim bolj seznanjeni z vsakodnevnimi dogodki, pri tem pa izbira tisto, kar je po njegovem mnenju najbolj avtoritativen vir. Danes ima internet, v od nekdanjih demokratičnih državah, kot je Italija, to lastnost, da lahko ruši vse politične, geografske, gospodarske in socialne ovire pri obveščanju. Vendar pa je v nekaterih državah internet predmet filtriranja in številna spletišča, ki štejejo za protivladna, so prepovedana. Tam se državljske pravice, kakršna je svoboda izražanja, sklenitve zakonske zveze in demonstriranja, torej pravice, katerih pomena na Zahodu se sploh več ne zavedamo, ker smo jih tako vajeni, niso niti zdaleč približale pojmu neodtujljivosti, ki jo zagotavlja naša ustava, ker preprosto sploh ne obstajajo. Evropski parlament mora biti prostor rasti, razprave in izmenjav najboljših praks med državami članicami. Ne more biti zgolj gledališče za gospodo, v katerem so premiere predstav starih majhnih provincialnih gledališč zastoj. Če mora razprava o svobodi tiska v Evropi potekati v Evropskem parlamentu, potem naj bo tako, vendar mora biti tudi konstruktivna in vredna te cenjene institucije, v kateri s ponosom sedimo.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), v pisni obliki. – (RO) „Svoboda tiska je temeljnega pomena za demokratično družbo. Dolžnost vseh vlad je, da jo podpirajo in ščitijo ter spoštujejo njeno raznolikost ter njeno politično, družbeno in kulturno nalogo.“ Tako se glasi člen 1 Evropske listine o svobodi tiska. Zdi se, da gospod Berlusconi ne kljubuje samo eni izmed temeljnih vrednot demokratične družbe, temveč da tudi

uporablja svoj vpliv za manipuliranje javnega mnenja. V Italiji, tako kot v drugih državah, je velik del časopisov v lasti posameznikov, ki jih nadzorujejo nekateri politiki, ki jim določajo politiko vodenja, od katere se ne morejo oddaljiti. V drugih državah vlade uporabljajo denar davkoplačevalcev za financiranje časopisov, ki jih izkoriščajo v svojo korist. V Evropski uniji, ki zagovarja demokracijo in spodbuja demokratične vrednote po vsem svetu, ne smemo dovoljevati omejitev svobode tiska. Zato pozivam Evropsko komisijo, da v bližnji prihodnosti predlaga direktivo o svobodi tiska, ki bo predvsem namenjena omejevanju političnega vmešavanja v množične medije in preprečevanju oblikovanja monopolov na tem področju.

PREDSEDSTVO: GOSPA WALLIS

podpredsednica

6. Sprejetje zapisnika predhodne seje: glej zapisnik

7. Čas glasovanja

Predsednica. – Naslednja točka je glasovanje.

(Rezultati in druge podrobnosti glasovanja: glej zapisnik)

7.1. Uporaba Solidarnostnega sklada EU: Italija – potres v Abruzziji (A7-0021/2009, Reimer Böge) (glasovanje)

7.2. Ppreprečevanje in reševanje sporov glede izvajanja pristojnosti v kazenskih postopkih (A7-0011/2009, Renate Weber) (glasovanje)

– *Pred glasovanjem:*

Renate Weber, (ALDE). – Gospa predsednica, v predlogu spremembe 6 uvodne izjave 18 bomo dodali na koncu stavka naslednje: „razen če je nujno potrebno za preprečitev in reševanje sporov pristojnosti na področju uporabe tega okvirnega sklepa.“

(Ustna sprememba je bila sprejeta)

7.3. Imenovanja v Posebni odbor za finančno, gospodarsko in socialno krizo (glasovanje)

7.4. Vrh G20 v Pittsburghu (glasovanje)

– *Pred glasovanjem o spremembi 13:*

Sven Giegold (Verts/ALE). – Gospa predsednica, želeli bi predstaviti ustno spremembo predloga spremembe 13: „Poziva k vzpostavitvi poročanja po državah, kar bi omogočilo celovit pogled na vsako matično podjetje skupine vlagateljev, zainteresiranih strani in davčnih organov, s tem pa olajšalo učinkovitejši in preglednejši mednarodni pregled nad odločitvami v zvezi z davki.“

(Ustna sprememba je bila sprejeta; predlog spremembe 13 je bil nato zavrnjen)

7.5. Učinki svetovne gospodarske krize na države v razvoju(glasovanje)

Predsednica. – S tem se glasovanje zaključí.

8. Obrazložitev glasovanja

–*Ustne obrazložitve glasovanja:*

- Poročilo: Renate Weber (A7-0011/2009)

Jan Březina (PPE). – (CS) Gospa predsednica, Češka republika je bila izmed tistih držav, ki so dale pobudo za predložitev okvirnega sklepa Sveta o preprečevanju in reševanju sporov o pristojnosti v kazenskih postopkih, to pa kaže, da Češka republika pripisuje precejšen pomen pravosodnemu sodelovanju. Vendar pa je glede na občutljivost tega vprašanja treba zagotoviti, da bo to sodelovanje potekalo v okviru pristojnosti, ki jo Evropski uniji podeljuje ustanovitvena pogodba. To se dogaja v tem primeru. Šibka točka na drugi strani pa je na primer dokaj izrazita splošnost neobstoja rokov za posredovanje odgovora s strani organov ter pomanjkanja meril, ki bi določala, kateri pravosodni organ je najustreznejši za reševanje kazenskih postopkov. Druga neprijetna zadeva je slabo povezovanje z Eurojustom, kar bi moralo biti v središču pozornosti. Kot organ za evropsko sodelovanje v pravosodnih zadevah ima Eurojust veliko večji mirujoč potencial, pomembnejši od vloge, ki mu jo podeljuje osnutek okvirnega sklepa, ki ne opredeljuje niti zahteve po obveščanju Eurojusta pri reševanju vprašanj kazenskega pregona čezmejnih kaznivih dejanj v nobeni državi članici.

Philip Claeys (NI). – (NL) Gospa predsednica, tega poročila nisem podprl, pa ne zato, ker bi nasprotoval izmenjavi informacij med nacionalnimi organi o kazenskih postopkih. Dobra zamisel je, da je treba ugotoviti, ali v zvezi z istimi dejstvi potekajo tudi vzporedni postopki v drugih državah članicah.

Čemur pa močno nasprotujem, je federalistični ton različnih predlogov sprememb. Vzemimo na primer predlog spremembe 3, ki vsem državam članicam jasno odreka pravico, da bi se po svoji presoji odločale, kateri organi so pristojni za ukrepanje. Nikakor ne nasprotujem Eurojustu, vendar ta ne sme postati „nadinstitucija“.

- Skupni predlog resolucije: vrh G20 v Pittsburghu (RC-B7-0082/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – Gospa predsednica, poročilo sem podprl. Vesel sem, ko vidim, da tako Evropa kot najmočnejše države ne podcenjujejo resnosti razmer, v katerih se nahajamo, in da ne iščejo pristopa, ki bi ustrezal vsem. Krizo so povzročili številni kompleksni in medsebojno povezani dejavniki in ne bomo je zlahka rešili.

Svetovna finančna kriza nam je dala tudi dobro priložnost, da ponovno premislimo o naših prednostnih nalogah in ukrepih, zlasti v dolgoročnem upravljanju trajnostne oživitve gospodarstva. Našim državljanom smo dali zavezo, kar tudi od nas pričakujejo, da bomo poskrbeli, da se bodo naša gospodarstva začela spet gibati s polno hitrostjo, s tem pa bomo zagotovili učinkovito delovanje kapitalskih trgov in posojil, reševanje problema brezposelnosti in ustvarjanje delovnih mest ter zaščito naših ljudi, zlasti najrevnejših in najranljivejših. To ne bo lahko, vendar sem prepričan, da se premikamo v pravi smeri.

Daniel Hannan (ECR). – Gospa predsednica, z vso resnostjo predlagamo, da to zaostriamo. Vzrok finančne krize je pretirano posredovanje držav: prvič v tem smislu, da so se obrestne mere namerno predolgo ohranjale na prenizki ravni, kar je bila bolj politična kot tržna odločitev – v kateri so sodelovale vse centralne banke –, nato pa v smislu, da so zakonodaje še lansko leto spodbujale posojilodajalce, naj omogočijo še več cenejših posojil.

Potem pa se zberejo voditelji G20 in rečejo: „Kakšna je rešitev? Še večje poseganje držav.“ Rekel bi, kot je nekoč dejal Mark Twain, da če imaš v rokah samo kladivo, je vse nenadoma videti kot žebelj. Vendar pa je resnica, da je bil prav vsak ukrep, ki so ga sprejeli, brezkoristen, in je v najslabšem primeru naš položaj še bolj poslabšal: jamstva, nacionalizacije, navidezno preganjanje davčnih oaz (s čimer v resnici mislijo na države, ki imajo konkurenčnejše davčne stopnje od njihovih držav) in obsežna razširitev državne pristojnosti pod pretvezo „nepredvidljivih razmer“. In zdaj želimo reformirati celoten finančni sistem. Zaključil bom z besedami gospoda sodnika Aspreya: „Reforma? Mar stvari niso že dovolj slabe?“

Lena Ek (ALDE). – Gospa predsednica, imam dve pripombi na zadnje glasovanje o vrhu G20 v Pittsburghu. Obžalujem in mislim, da je tudi vredno obžalovanja, da je v tej resoluciji tako malo napisanega o reševanju podnebne krize, medtem ko je toliko gradiva z vrha G20. Omenja se tudi Toibinov davek, ki bi po mojem mnenju lahko predstavljal nov način financiranja tako razvojne pomoči kot pomoči državam v razvoju, kar zadeva podnebna vprašanja.

Razlog, da predlogov sprememb nisem podprla, je v tem, da so ta zapisana na zelo staromodni način, kot da bi o Toibinovem davku razpravljali pred 20 leti. Cilj sodobnega načina razpravljanja o tem, ali je to nov finančni vir za Združene narode, je v nečem drugem in upam, da se bomo k temu v tej dvorani pozneje še vrnili.

- Predlog resolucije: Učinki svetovne finančne in gospodarske krize na države v razvoju in razvojno sodelovanje (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – Gospa predsednica, to resolucijo podpiram, saj sem prepričan, da je prišel čas, da vsi akterji prevzamejo svojo odgovornost in izpolnijo svoje zaveze, dane državam v razvoju. Res je, da je svetovna gospodarska in finančna kriza močno prizadela tudi najrazvitejša gospodarstva, vendar ne smemo pozabiti, da je najrevnejše države prizadela še bolj. Ne smemo pozabiti, da države v razvoju krize niso povzročile, da pa so zdaj prav one tiste, ki nosijo težko breme.

Izvajanje ciljev tisočletja je resno ogroženo. Zelo pozdravljam potrdilo skupine G20, da bo prevzela kolektivno odgovornost, in pričakujem, da se bodo te obljube začele spreminjati v prave ukrepe.

Krisztina Morvai (NI). – Gospa predsednica, to poročilo sem podprla, ker menim, da v svetu potrebujemo novo paradigmo – novo paradigmo, v okviru katere se bomo od odločanja, ki je v celoti usmerjeno v denar in dobiček, premaknili k odločanju, ki je usmerjeno v človeka in skupnost, da bomo torej logiko konkurence zamenjali z logiko pravice.

To poročilo razumem najmanj kot začetek. Ne trdim, da poročilo v celoti podpira novo paradigmo, vendar vsaj vsebuje začetke nove paradigme, predvsem v odstavku 2, kjer je navedeno: „meni, da je nujno potrebna radikalna reforma politike, da se z določitvijo novih demokratičnih in preglednih pravil za mednarodno trgovino in mednarodni finančni sistem odpravijo sistemski vzroki pomanjkanja hrane in finančne krize“.

Verjamem in upam, da to jemljemo zelo resno. Za to krizo obstajajo temeljni razlogi, ki jih moramo res sistematično in radikalno obravnavati. Potrebujemo radikalno novo paradigmo.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Gospa predsednica, to poročilo sem podprla. Svetovna finančna in gospodarska kriza je dejansko prizadela vse države, vendar je imela posebej poguben učinek na najrevnejše. Kriza je negativno vplivala na vse njihove vire financiranja, zato ne morejo ohraniti tistega, kar so dosegli brez finančne pomoči.

Kriza je ogrozila cilje tisočletja, določene za leto 2015. Zato podpiram načrt, da se predčasno za takojšnje ukrepe nameni 8,8 milijarde EUR za razvojno pomoč, proračunsko podporo ter financiranje kmetijstva in predlog, da se s 500 milijoni EUR podprejo socialni izdatki. Členov v resoluciji, ki se nanašajo na Toibinov davek, nisem podprla.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Gospa predsednica, podprla sem resolucijo in tudi predloge sprememb za uvedbo Toibinovega davka.

To sem storila na podlagi osebne doslednosti, kajti leta 2002, ko sem bila še poslanka baskovskega parlamenta, je ta sprejel resolucijo, v kateri je bilo zapisano, da menimo, da je treba pojav mednarodnih kapitalskih transakcij obravnavati v skladu z njihovim družbenim in gospodarskim vplivom po vsem svetu, da bi morali sprejeti merila in mehanizme za zagotovitev nekaterih mehanizmov spremljanja in prispevanja k človekovemu razvoju, za odpravo neenakosti med ljudmi in družbenimi sektorji in za vzpostavitev okoljskega ravnovesja, ter da imamo obveznost določiti mehanizme za omejevanje spekulativnih transakcij.

Na enak način smo verjeli, da je naša dolžnost, da prispevamo k oblikovanju predlogov za namen obravnavanja demokratičnega nadzora in družbenega vpliva mednarodnih kapitalskih transakcij. Opredelili in potrdili smo tudi potrebo po nujni uvedbi tako imenovanega „Toibinovega davka“, tj. davka na mednarodne finančne transakcije, ki so namenjene razvojni pomoči, kakor tudi po uvedbi demokratičnih mehanizmov upravljanja mednarodnega sistema.

Od sprejetja te odločitve v baskovskem parlamentu je minilo že nekaj let in vesela sem, da je Evropski parlament sprejel resolucijo, ki se zavzema za isto stvar.

Daniel Hannan (ECR). – Gospa predsednica, dovolite mi, da vam čestitam za spretnost, urnost in nežnost pri izvajanju posebnih pristojnosti predsedstva.

Evropska trgovinska in kmetijska politika že petdeset let povzroča revščino v tretjem svetu, ki jo je mogoče preprečiti. Sočasno smo izključevali proizvode iz držav, v katerih je kmetijski izvoz pogosto glavni nosilec prihodka, da pa bi natrli še sol na rano, smo na njihove trge izvažali naše lastne presežke – izvajali neučinkovit damping naših presežkov. Nato smo poskušali pomiriti svojo vest z ogromnimi programi pomoči, ki pa razmer v teh državah niso izboljšali, ampak so prav nasprotno z odpravo ločevanja med predstavništvom in obdavljenjem upočasnili demokratičen razvoj v velikem delu sveta.

Ena stvar, ki bi jo lahko naredili jutri in ki bi lahko imela takojšen, nenevaren in preoblikovalen učinek v državah, o katerih govorimo, je naslednja: odpravimo lahko skupno kmetijsko politiko. Najboljše pri tem je, da nas to ne bi stalo niti centa. Ravno nasprotno, položaj naših kmetovalcev bi bil boljši, za naše podeželje bi bilo bolje poskrbljeno, cene hrane pa bi padle, zaradi česar bi se znižala inflacija in izboljšal položaj svetovnega gospodarstva na splošno.

In če ste mislili, da sem pozabil: ne, nisem se pomehkužil in še vedno mislim, da potrebujemo referendum o Lizbonski pogodbi: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Philip Claey (NI). – (NL) Gospa predsednica, hinavščina in nedoslednost tega Parlamenta me nenehno presenečata. Na eni strani ta resolucija upravičeno navaja, da je škoda, da najboljši in najbolj nadarjeni ljudje zapuščajo države v razvoju, in da beg možganov škodi njihovem gospodarstvu. Na drugi strani pa ves političen spekter v tem Parlamentu daje podporo modri karti EU in evropskim sprejemnim centrom za zakonite priseljence v Afriki: natanko temu, kar povzroča in ohranja ta beg možganov. Navsezadnje so izkušnje pokazale, da „krožni priseljenci“ ostajajo v Evropi. Vendar obstaja še nešteto drugih razlogov, zakaj nisem podprl te resolucije, kot je njena prošnja za čedalje večji obseg razvojne pomoči EU. Če Evropa že mora igrati vlogo v razvojnem sodelovanju, potem naj bo koordinator med državami članicam in ne donator.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Večji del nalog, ki jih ta Parlament in druge vlade opravljajo na tem področju, ima obliko „gašenja požara“. Prizadevanja za preprečevanje se izvajajo v luči podnebnih sprememb. Vendar pa moramo v smislu preprečevanja delati tudi na nerazvitosti. Številni problemi priseljevanja, s katerimi smo soočeni, niso politični, temveč gospodarski, predvsem v Sredozemlju, zato moramo zagotoviti pomoč, če želimo preprečiti, da bi se ta problem razrasel.

- *Pisne obrazložitve glasovanja:*

- Poročilo: Reimer Böge (A7-0021/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), *v pisni obliki*. – (RO) Podprla sem prošnjo Italije za pomoč v zvezi z dostopom do Solidarnostnega sklada Evropske unije za obnovo regije Abruci, ki ga je aprila 2009 močno prizadel potres; prošnja namreč temelji na preudarkih o človekoljubni pomoči za državo v težavah. Če upoštevamo razlog, zakaj ta instrument obstaja na Evropski ravni, to pa je, da obravnava naravne katastrofe in kaže solidarnost z regijami, ki jih je prizadela katastrofa, bi želela opozoriti na potrebo po hitrejših postopkih za omogočanje, da bodo zahtevana sredstva na voljo prizadetim državam.

Louis Bontes, Barry Madlener in Laurence J.A.J. Stassen (NI), *v pisni obliki*. – (NL) Nizozemska Stranka za svobodo (PVV) podpira izredno pomoč, vendar bi takšno pomoč morale zagotoviti države članice in ne Evropska unija.

David Casa (PPE), *v pisni obliki*. – Aprila 2009 je Italijo prizadel potres, ki je povzročil ogromno škodo. Prav zato je Komisija predlagala uporabo ESS za Italijo. Dogodki, ki so se zgodili v Italiji, so bili zares tragični. Zato se strinjam, da je uporaba ESS upravičena, in sem zanj tudi glasoval.

Edite Estrela (S&D), *v pisni obliki*. – (PT) Glasovala sem za poročilo gospoda Bögeja o uporabi Solidarnostnega sklada Evropske unije za Italijo, ker verjamem, da se mora Evropska unija čim hitreje odzvati na prošnje te države za pomoč, da bi ublažila tragične posledice potresa, ki je aprila 2009 prizadel italijansko regijo Abruci, pri tem pa zahteval življenje 300 ljudi in povzročil izredno veliko škodo.

Diogo Feio (PPE), *v pisni obliki*. – (PT) Kot sem že imel priložnost reči, menim, da solidarnost med državami članicami in predvsem evropska podpora državam, ki so jih prizadele katastrofe, predstavljajo jasen znak, da Evropska unija ni več samo območje proste trgovine. S sprejemanje posebnih instrumentov pomoči, kot je Solidarnostni sklad Evropske unije, EU kaže, da je sposobna ohraniti enotnost v pričo nesreči, v razmerah, ki zahtevajo še posebej visoko ceno v človeškem in materialnem smislu. Zato moram ob tej priložnosti še enkrat pozdraviti in izraziti podporo uporabi Solidarnostnega sklada Evropske unije za pomoč žrtvam potresa, ki je aprila 2009 prizadel italijansko regijo Abruci.

Naj še enkrat povem, da si želim, da se Solidarnostnega sklada Evropske unije ne bi uporabljalo prepogosto – torej da naj Evropa ne bi utrpela veliko resnih izrednih razmer –, vendar pa si želim tudi, da naj se njegova struktura in razpoložljivost progresivno izboljšujeta in redno ocenjujeta, da bi lahko izpolnil vse potencialne potrebe na hiter in ne birokratski način.

João Ferreira (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Poročilo izraža strinjanje z uporabo Solidarnostnega sklada Evropske unije za Italijo po aprilskem potresu, ki je zahteval življenje 300 ljudi in povzročil zelo veliko škodo. Ocenjeno je, da skupna neposredna škoda, ki jo je povzročil potres, znaša več kot 10 milijonov EUR, in je bila v skladu z merili sklada za posredovanje opredeljena kot „velika naravna katastrofa“, kar pomeni, da spada na glavno področje uporabe pravne podlage.

Komisija zato predlaga uporabo Solidarnostnega sklada Evropske unije v znesku 493 771 159 EUR. Ne pozabimo, da predlagana sprememba predpisov tega sklada, ki ga je predložila Komisija in ki ga je maja 2006 zavrnil Parlament, še vedno čaka na Svetu.

Kot razumemo, je med drugim pomembno zagotoviti, da regionalne katastrofe ostanejo upravičene, ali celo poskrbeti za možnost, da se prizna specifičnost naravnih katastrof v Sredozemlju, ter prilagoditi ta sklad – v smislu odzivnega časa in ustreznih ukrepov – posebnim potrebam naravnih katastrof, kot so suše in požari.

Marian-Jean Marinescu (PPE), v pisni obliki. – (RO) Poročilo gospoda Bögeja o uporabi Solidarnostnega sklada za Italijo sem danes podprl. Pozdravljam dejstvo, da je bilo to poročilo kljub težavam vključeno na dnevni red. Administrativni organ Parlamenta mora v prihodnosti predvidevati razmere, kakršne imamo danes. Ni mogoče izkoriščati tehničnih razlogov za prestravljanje glasovanja o poročilih, ki imajo velik učinek na evropske državljane. Evropska komisija mora pregledati postopke za uporabo Solidarnostnega sklada, da bi se pospešilo izplačilo pomoči. Vzpostaviti je treba sistem predplačil, ki bo temeljil na takojšnji začetni oceni nastalih neposrednih izgub. Nato je treba opraviti končno plačilo, in sicer na podlagi končnega izračuna neposrednih izgub ter dokazov o preprečevalnih ukrepih, ki so bili sprejeti zaradi katastrofe.

David Martin (S&D), v pisni obliki. – Predlog spremembe 7 sem podprl. Vesel sem, da so se službe hitro organizirale, da smo lahko imeli glasovanje, in upam, da bodo sredstva, ki jih Italija potrebuje, čim prej na voljo, da bi lahko zagotovila hitro in učinkovito pomoč.

Barbara Matera (PPE), v pisni obliki. – (IT) Tudi jaz bi želela čestitati Parlamentu, ker je na mojo včerajšnjo prošnjo izvedel glasovanje po sklopih o uporabi Solidarnostnega sklada za potres v Abrucih, ki se je zgodil aprila in ki je povzročil zelo veliko človeško in materialno izgubo. Nobenega razloga ni bilo, da bi to glasovanje, ki ima tako pomemben vpliv na življenje evropskih državljanov v težavah, predstavili na kasnejši las, četudi za samo dva tedna.

Evropska komisija je v zelo hitrem času opravila predhodno preiskavo in Italiji odobrila natanko tisti znesek, za katerega je zaprosila, in sicer 493 771 159 EUR. To bi zagotovo lahko bil najvišji znesek, ki je bil do zdaj dodeljen iz tega sklada. S tem glasovanjem Parlament torej kaže popolno solidarnost in enotnost s prizadetimi prebivalci. Običajno je potrebnih približno 18 mesecev, da se ta sklad začne uporabljati. Tokrat smo v Parlamentu zelo hitro dosegli posvetovalno fazo, glede na to, da se je potres zgodil pred samo petimi meseci. Zato iskreno upam, da bosta Komisija in Svet sestavili časovne okvire za preostale postopke, ki naj bodo čim krajši in ki bodo zagotovili, da bo Italija lahko prišla do sredstev še pred koncem leta.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), v pisni obliki. – Posledice potresa v Abrucih so bile uničujoče in tragične in finančna sredstva, ki smo jih danes odobrili seveda ne morejo nadomestiti strašne izgube življenja ali fizičnega uničenja skupnosti, ki ju je povzročila ta naravna katastrofa. Vendar pa bodo sredstva iz Solidarnostnega sklada EU močno pomagala regiji in njeni dolgoročni obnovi, obstoj in učinkovito delovanje tega sklada pa kažeta na solidarnost med državami članicami Evropske unije. Programi in mehanizmi za vzpostavitev praktičnih ukrepov nas krepijo kot unijo in nam omogočajo, da se bolje spopadamo s krizo, bodisi da gre za gospodarska nazadovanja ali naravne katastrofe. Te praktične ukrepe za zagotovitev pomoči državam članicam v času, ko pomoč zares potrebujemo, bi morali podpirati še naprej. Politika nam omogoča, da vplivamo na dogodke in jih nadzorujemo, za dogodke – kot so naravne katastrofe –, ki segajo zunaj področja politik, pa lahko razvijemo te pomembne mehanizme, ki nam pomagajo, da se spopadamo s krizami.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), v pisni obliki. – (PL) Vpričo tragedije, v kateri so ljudje izgubili svoje ljubljene in, v mnogih primerih, vse svoje premoženje, ter v kateri je bilo uničeno prelepo starodavno mesto, je podpora takšnemu predlogu poteza prave dostojnosti. Solidarnostni sklad EU je primer učinkovitega skupnega ukrepanja EU v primeru, ko je eno izmed njenih članic prizadela takšna tragedija. Solidarnostni sklad EU omogoča hitro, nujno pomoč in je nedvomno pozitiven signal njenim državljanom.

Derek Vaughan (S&D), v pisni obliki. – Pozdravljam podporo, s katero se bodo sprostila sredstva za žrtve potresa v Abrucih. Naš odziv na naravne katastrofe, kot je opustošenje, ki smo mu bili priča v Italiji, mora presegati področje politike. Ukrepati, da bi žrtvam te katastrofe pomagali ponovno zgraditi svoje življenje,

domove in prihodnost, je zagotovo nekaj, s čimer se bo strinjal vsak poslanec tega Parlamenta, v katerem je vsaj kanček človekoljubnosti.

Solidarnostni sklad EU nam omogoča, da ukrepamo kot skupnost in ublažimo nesrečo in trpljenje. Sklad se vse od njegove ustanovitve uporablja za pomoč ljudem v več kot polovici držav članic EU in v več kot 20 katastrofah, od poplav do gozdnih požarov, suš in izbruhov vulkanov. Opažam tudi, da so bili prebivalci Walesa med tistimi, ki so prejeli sredstva po strašnih poplavah leta 2007.

Vendar pa je treba preučiti prihodke sklada in obstaja močan razlog, da skladu omogočimo lastna sredstva, da z njegovo uporabo ne bodo prizadeti drugi projekti.

Upam, da se bo ta denar na nek način lahko uporabil za obnovo ne samo zgradb, temveč tudi skupnosti, ki so bile razdejane.

- Poročilo: Renate Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), v pisni obliki. – (RO) Izboljšanje pravosodnega sodelovanja v kazenskih postopkih med organi, ki imajo vzporedne pristojnosti, je posebej pomemben ukrep. Če dejanja, ki so pripeljala do povzročitve kaznivega dejanja, spadajo v sodno pristojnost dveh ali več držav članic, je treba kazenske postopke izvajati pod najustreznejšo sodno pristojnostjo, pri čemer je temeljnega pomena, da se oblikuje skupen, enoten okvir za objektivno in pregledno izbiro te sodne pristojnosti. Z neuspešnim izvajanjem načela *ne bis in idem*, ki se pojavlja v Konvenciji o izvajanju schengenskega sporazuma, se kršijo temeljne pravice in nasprotuje cilju EU oblikovati skupno območje svobode, varnosti in pravice. Poročilo, za katerega sem glasovala, podpira zagotovitev, da se bo to načelo spoštovalo v vsem evropskem pravosodnem prostoru in da ne bo samo del nacionalnih postopkov. Zato pozdravljam sprejem tega poročila na včerajšnjem zasedanju.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), v pisni obliki. – (LT) To poročilo sem podprla, saj je treba spore o pristojnosti rešiti čim učinkoviteje tako, da si bomo prizadevali za soglasje. Morali bi biti zadovoljni, da je v okviru državnih sodišč načelo *ne bis in idem* zagotovljeno. Žal pa poročilo ne opredeljuje metod za reševanje sporov o pristojnosti, za določitev, katera država bi morala pristojnost izvrševati. Tudi vloga Eurojusta ni jasno opredeljena. Vendar pa to poročilo predstavlja spodbudo prizadevanju za nadaljnje pomembne odločitve na področju državljanskih svoboščin, pravosodja in notranjih zadev.

David Casa (PPE), v pisni obliki. – V še bolj globaliziranem svetu in v razmerah, ko imamo v EU 27 držav članic, je možnost, da pride do določenega spora o pristojnosti, velika in lahko povzroča težave. Zato sem poročilo podprla.

Carlos Coelho (PPE), v pisni obliki. – (PT) Mislim, da je pomembno, da kazenski postopki postanejo učinkovitejši, medtem pa je treba zagotoviti tudi pravilno uporabo pravosodja. Ta okvirni sklep bo prispeval k preprečevanju in reševanju sporov o pristojnosti, zagotovil bo, da se bodo postopki izvajali pod najustreznejšo pristojnostjo, izbira pristojnosti v kazenskih postopkih pa preglednejša in bolj objektivna v okoliščinah, v katerih primeri sodijo v pristojnost več kot ene države članice.

Upam, da se bodo na ta način lahko preprečili vzporedni in nepotrebni kazenski postopki, ne da bi to obenem pripeljalo do povečane birokracije pri obravnavanju primerov, v katerih so ustreznejše možnosti hitro na voljo. Na primer, kadar gre za primere, za katere so države članice že sprejele prožnejše instrumente ali sporazume, morajo slednji imeti prednost. Obstoj razmer, v katerih so isti ljudje lahko vključeni v vzporedne kazenske postopke, ki se nanašajo na iste zadeve v različnih državah članicah, lahko dejansko pripelje do kršitev načela *ne bis in idem*, ki ga je treba učinkovito izvajati na vsem evropskem pravosodnem območju. Podpiram tudi večjo vključenost Eurojusta od začetka procesa.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson in Marita Ulvskog (S&D), v pisni obliki. – (SV) Švedski socialni demokrati smo se odločili, da se vzdržimo, saj menimo, da so države članice tiste, ki bi se morale odločiti, kateri organi naj bodo pristojni za posvetovalne postopke. Menimo tudi, da bi vključenost Eurojusta morala biti dopolnilna in sekundarna glede na države članice in da se pristojnosti agencije s tem sklepom nikakor ne bi smelo razširjati.

Vendar pa številne točke v poročilu Parlamenta izboljšujejo predlog okvirnega sklepa. Ne samo za nacionalne organe, temveč tudi in posebej za tiste, ki so osumljeni ali obtoženi kaznivih dejanj, je pomembno, da obstajajo jasni roki, postopkovna zagotovila in drugi zaščitni mehanizmi.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. – (PT) Usklajeno ukrepanje s strani držav članic pri preprečevanju in reševanju sporov o izvrševanju pristojnosti v kazenskih postopkih je temeljnega pomena za učinkovitejšo pravosodje pri izvajanju tovrstnih postopkov. Zato bi bilo dobro, da bi se kazenski postopki, ki se nanašajo na različne pristojnosti, združili v eni sami državi članici v skladu z objektivnim merilom in za namen potrebne preglednosti, ne samo da bi se preprečilo zapravljanje časa in sredstev, temveč tudi zaradi samih stroškov in ker je pomembno, da se poveča doslednost in učinkovitost postopkov.

Neposreden stik – ki je tudi čim krajši – med pristojnimi nacionalnimi organi je zato temeljnega pomena za določitev prave pristojnosti in ustreznega prenosa postopkov. V tem okviru je pomembno, da v teku kazenskega postopka ne pozabimo na pravice obtoženih, saj eno izmed temeljnih ciljev Evropske unije vsebuje zagotavljanje območja svobode, varnosti in pravice brez notranjih meja za njene državljane.

João Ferreira (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Glasovali smo proti poročilu, saj namerava okrepiti vlogo Eurojusta. S pravnega vidika osnutek okvirnega sklepa Sveta bolje varuje zakonitost sprejetih odločitev, predvsem zato, ker jasno zagotavlja načelo *ne bis in idem*; da osebe ni mogoče obsoditi dvakrat z enakim kazenskim postopkom. Kljub temu, da je poročevalka prepoznala to dejstvo, pa predstavljeni predlogi sprememb krepijo vlogo Eurojusta na področjih, ki so v izključni pristojnosti držav članic. Na ta način in s predvidenim posredovanjem v postopkih se Eurojust vzpostavlja kot organ, ki je višji od držav članic, saj se slednjim odreka možnost, da se odločajo, kdo je pristojen za postopke.

Mislimo, da opravičilo, da gre pri vsem tem za „zapravljanje časa in sredstev“, ni sprejemljivo. Prenos pristojnosti držav članic na EU na področju pravosodja in drugih področjih slabi njihovo suverenost in kaže se, da ne služi interesu javnosti pri zaščiti pravic, svoboščin in zagotovil. Po našem mnenju je to še en primer za to.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. – (FR) Načelo *ne bis in idem* – po katerem eni osebi ni mogoče soditi dvakrat za isto kaznivo dejanje – je temeljno načelo prava znotraj demokracije. Tudi sam sem žrtev kršitve tega načela v Franciji, saj se me še vedno preganja po nalogu vlade v zadevi, v kateri me je Kasacijsko sodišče vendar prepoznalo za povsem nedolžnega.

Za to se lahko zahvalim predvsem zlorabi oblasti s strani gospe Wallis, poročevalke o moji imuniteti, ki je dovolila uporabo vseh mogočih zvijač, da bi mi odvzeli zaščito, do katere sem upravičen, če bi se upoštevala pravila zakonitosti, morale in sodne prakse tega Parlamenta.

Vendar pa poročilo gospe Weber ne želi preprečiti teh primerov *ne bis in idem*. Za to imamo evropsko konvencijo iz leta 2000, ki, kot kaže, zadovoljuje pravnike in ki je v skladu z načeli pravne države.

Ne, poročilo gospe Weber v svojem temelju želi podeliti Eurojustu pristojnosti, da nadzoruje in se odloča o nacionalnih pristojnostih, saj bi mnogi radi videli, da bi se spremenil v evropsko službo javnega pregona. Zato poročila nismo podprli.

Ian Hughton (Verts/ALE), v pisni obliki. – Poročilo gospe Weber o preprečevanju in reševanju sporov o pristojnosti v kazenskih postopkih sem podprl. Resna kazniva dejanja čedalje pogosteje segajo prek meja in EU mora odigrati pomembno vlogo v boju proti takšnim dejanjem. Jasnejši postopki izmenjave informacij v kazenskih postopkih bodo okrepili sodelovanje med državami članicami in izboljšali zmožnosti posameznih držav v boju proti kaznivim dejanjem. Pri tem je treba vedno spoštovati temeljne pravice in po mojem mnenju poročilo gospe Weber izboljšuje predlog okvirnega sklepa.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), v pisni obliki. – Odločila sem se, da se končnega glasovanja vzdržim. Čeprav so bili v glasovanju po sklopih predstavljeni nekateri dobri predlogi sprememb o človekovih pravicah (npr. predloga spremembe 6 in 15), so tu tudi predlogi sprememb, ki prenašajo pristojnosti držav članic na Eurojust (npr. predlogi sprememb 3, 9, 16, 17 in 18). Mislim, da bi te morale ostati pri državah članicah.

Predlog konference predsednikov: Imenovanja v Posebni odbor za finančno, gospodarsko in socialno krizo

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. – (PT) Oblikovanje Posebnega odbora za finančno, gospodarsko in socialno krizo bi se lahko izkazalo kot temeljnega pomena za pripravo prihodnosti EU. Izkušnje njegovih članov so temeljnega pomena za izvajanje nalog in predlogov, ki jih bo ta Poseben odbor predstavil. Mislim, da so na seznamu članov tudi poslanci tega Parlamenta, ki so cenjeni in imajo velike izkušnje na različnih področjih, na katere vpliva trenutna kriza. Zato bodo lahko tudi prispevali k razpravi in predstavitvi ukrepov za odpravo

pomanjkljivosti finančnega sistema, ki je pripeljal do trenutnih razmer, pri tem pa dali pomemben prispevek k pripravi na možno sprejetje ustrezno utemeljene in boljše zakonodaje v prihodnosti.

Menim tudi, da se bo ta odbor moral obdržati dlje kot 12 mesecev, kot je predvideno, in da bo njegovo sestavo mogoče treba pregledati, da bi se omogočila spremljanje in presoja ukrepov, ki bodo sprejeti v okviru trenutne krize.

- Predlog skupne resolucije: vrh G20 v Pittsburghu (RC-B7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), v pisni obliki. – (PT) Zadovoljna sem s sporazumi, ki so bili sklenjeni na vrhu G20 v Pittsburghu. Prepričana sem, da predstavljajo korak v pravo smer. Takojšnje prednostne naloge morajo obsegati zagotavljanje vztrajne in trajnostne rasti realne ekonomije, kakor tudi dobrega delovanja kreditnega in kapitalskega trga, podpiranje in spodbujanje zaposlovanja ter zaščito ljudi pred negativnimi vplivi krize, pri čemer je treba posebno pozornost nameniti najrevnejšim in najranljivejšim.

Hitra rast javnega dolga in proračunskih primanjkljajev je zaskrbljujoča. Povečati je treba pomembnost vzpostavitve dolgoročno trajnostnih javnih financ, da bi se izognili preobremenitvi prihodnjih generacij. Vendar pa žal nimamo ocene glavnih neuspehov ureditve in nadzora, ki so povzročili finančno krizo. Predvsem bi najprej morali razumeti, kaj se je zgodilo na tej ravni in se tako izogniti ponovitvam napak iz preteklosti.

Dominique Baudis (PPE), v pisni obliki. – (FR) Svet je soočen s protislovjem, ki ga bo težko razrešiti. Na eni strani gospodarska kriza in njene družbene posledice zahtevajo nujne ukrepe za obnovo rasti na področju ustvarjanja delovnih mest. To je bil program vrha G20 v Pittsburghu. Na drugi strani – in to bo izziv za konferenco v Københavnu – je prav tako nujno, da se borimo proti podnebnim spremembam z zmanjševanjem porabe energije. Z drugimi besedami, stroj moramo ponovno zagnati in zagotoviti, da bo povzročil manj onesnaženja. Poleg tega teh dveh problemov ni mogoče reševati enega za drugim; oba sta nujna. Nujno je treba ponovno zagnati gospodarsko dejavnost in nujno je treba omejiti posledice gospodarske dejavnosti. Na včerajšnjem vrhu G20 in na jutrišnji konferenci o podnebnih spremembah mora Evropska unija previdno stopati po poti med dvema enako velikima grožnjama. Na podlagi Lizbonske pogodbe, ki jo bo sprejelo 27 držav Unije, je treba vzpostaviti evropske institucije. Češki predsednik gospod Klaus, z igro pridobivanja na času, da bi ta trenutek preložil, je močno odgovoren 500 milijonom državljanom Unije.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), v pisni obliki. – (LT) Evropska unija potrebuje strožji nadzor finančnega trga, za kar bi bila odgovorna ena institucija (G20). Pomembno je zagotoviti dolgoročno fiskalno stabilnost, da prihodnje generacije ne bi nosile prevelike breme in da bi se ustvarilo več delovnih mest ter zaščitilo ljudi pred vplivi krize. Zlasti pomembno pa je, da se prednost nameni ustvarjanju delovnih mest, zagotavljanju rasti velikega in stabilnega sektorja realne ekonomije, ustrezni zaščiti kapitalskih trgov in kreditnega ravnanja, ohranjanju in spodbujanju zaposlovanja ter zaščiti ljudi pred negativnimi posledicami krize, pri čemer je treba posebno pozornost nameniti najrevnejšim in najbolj prizadetim. Danes moramo okrepiti socialni dialog na vseh ravneh tako, da se bomo izognili zmanjševanju plač in da bomo zagotovili, da bodo plače rasle sorazmerno z rastjo produktivnosti. Ustvarjanje novih delovnih mest mora biti najpomembnejši cilj.

Pascal Canfin (Verts/ALE), v pisni obliki. – Skupina Verts/ALE je podprla resolucijo o vrhu G20 iz več razlogov, med katerimi so naslednji: – s sklicevanjem na potrebo po razvoju novih kazalcev, ki presegajo BDP, EP daje jasen signal, da „oživitev gospodarstva“ ne sme temeljiti na „načelu običajnega poslovanja“, kar je v skladu z našo zahtevo po oblikovanju „zelenega New Deal“; – resolucija vztraja pri potrebi po reševanju svetovnih neravnovesij, predvsem na področju obrestnih mer in nihanj cen blaga v večstranskem okviru; – resolucija pošilja jasen signal za namen uvedbe davka na finančne transakcije, kar se do zdaj še ni zgodilo; – kar zadeva finančno krizo, EP pošilja močno sporočilo o mednarodnem usklajevanju, katerega cilj bi moral biti izogibanje regulatorni arbitraži. Poudarja tudi, da nadgradnja preudarnih pravil v okviru vrha G20 vsebuje pristop „minimalnega usklajevanja“, ki EU ne sme preprečiti, da bi uporabila višje standarde; – kar zadeva nadzor finančnih sektorjev, je EP naredil pomemben korak proti okrepljenemu in bolj centraliziranemu pristopu v zvezi z nadzorom finančnega trga, končni cilj pa je vzpostavitev enotnega finančnega nadzornega organa.

Maria da Graça Carvalho (PPE), v pisni obliki. – (PT) Skupina G20 se je zavezala, da bo na vrhu v Københavnu dosegla sporazum, in temeljnega pomena je, da EU še naprej igra vodilno vlogo v pogajanjih, da bi oblikovala daljnosežen in pravičen sporazum. Sporazum v Københavnu bi lahko spodbudil gospodarsko rast in čisto tehnologijo ter zagotovil ustvarjanje novih delovnih mest v industrializiranih državah in državah v razvoju.

Obstoj sporazuma o financiranju in tehnični podpori za čisto in obnovljivo energijo in energetska učinkovitost v državah v razvoju je temeljnega pomena za pridobitev trdnega sporazuma v Københavnu. Pomembno je, da opredelimo dejanski model, da bi povečali možnosti sprejetja sporazuma v Københavnu. Mednarodni sporazum mora zagotoviti skupno zmanjšanje emisij toplogrednih plinov na podlagi priporočil *Četrtega poročila o oceni* Medvladnega sosveta za podnebne spremembe (25-40 % za leto 2020 glede na leto 1990) in opredeliti dolgoročno zmanjšanje za EU in druge industrializirane države v višini najmanj 80 % do leta 2050 glede na leto 1990.

David Casa (PPE), v pisni obliki. – Vrh G20, ki je 24. in 25. septembra potekal v Pittsburghu, je bil uspešen na različnih področjih, kot je razpravljanje o potrebi po reševanju temeljnih vzrokov finančne krize, da bi se zagotovilo, da se kaj takega v prihodnosti več ne ponovi. S tem se strinjam, zato sem resolucijo podprl.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic in Alf Svensson (PPE), v pisni obliki. – (SV) Danes smo glasovali za resolucijo o vrhu G20. Vendar pa smo se odločili, da bomo glasovali proti uvedbi davka na finančne transakcije, saj bi to nasprotovalo povečanju kapitala v revnih državah in bi zavrlo razvoj in rast, ki sta v zadnjih 30 letih ljudi in države reševala iz revščine. Nasprotujemo tudi oblikovanju mednarodnega proticikličnega sklada za delovna mesta, saj obstaja tveganje, da bo ta ohranil stare in zastarele strukture, s tem pa preprečil rast in razvoj novih delovnih mest. Zahteval bi uvedbo mednarodnega davčnega in distribucijskega sistema brez vsakršnega demokratičnega nadzora in z očitno nevarnostjo vseh vrst korupcije. Za ljudi, ki jih je prizadela kriza, je pomembno, da se jim omogoči prejemanje podpore in pomoči, vendar je to mogoče najbolje urediti na nacionalni ravni in ne z birokratskim mednarodnim sistemom.

Marielle De Sarnez (ALDE), v pisni obliki. – (FR) Delegacija izvoljenih predstavnikov *Mouvement Démocrate* (Skupina zaveznistva liberalcev in demokratov za Evropo – Francija) pozdravlja sprejem resolucije o sklepih vrha G20. S tem glasovanjem Evropski parlament ponovno potrjuje, da: si mora EU zagotoviti sistem finančnega nadzora in enoten finančni organ; da se moramo pomakniti v smer dolgoročne fiskalne stabilnosti, tako da ne povzročimo škode prihodnjim generacijam; da morata takojšnji prednostni nalogi biti ustvarjanje delovnih mest in zaščita državljanov pred vplivi krize. Podprli smo predloge sprememb 5, 8, 11, 12 in 13 in obžalujemo, da Evropski parlament ni šel še dlje na področju računovodske preglednosti, boja proti davčnim oazam in okoljskih zavez („zeleni New Deal“). Še enkrat bi želeli izraziti našo zavezo davku na finančne transakcije, ki temelji na modelu Toibinovega davka. Zato pozivamo Evropski parlament, naj sproži razprave o opredelitvi takšnega davka.

Frank Engel (PPE), v pisni obliki. – (FR) Medtem ko se strinjamo z glavnimi smernicami resolucije Evropskega parlamenta o vrhu G20 v Pittsburghu – in jo zato tudi potrjujemo –, želi luksemburška delegacija Skupine Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) izraziti nekaj zadržkov v zvezi z elementi te resolucije, ki niso zadovoljivi.

Prvič, sklepi iz Pittsburgha omenjajo potrebo po tem, da se upravičence do ukrepov za reševanje pripravi k temu, da prispevajo k stroškom teh ukrepov. To ni isto kot oblikovanje davka na finančne transakcije, kot napoveduje resolucija Parlamenta. Drugič, priporočamo vzpostavitev sistema finančnega nadzora, ki bo v prihodnosti združeval nacionalne nadzorne organe in tri evropske organe, katerih vzpostavitev je pravkar v teku v okviru evropskega zakonodajnega postopka.

In zadnjič: pomembno je, da se prepreči razširjena uporaba izraza „davčne oaze“, ki je povzeta iz vrha G20. Na „sivem“ seznamu so se poljubno znašle pristojnosti, ki nikakor niso davčne oaze, medtem ko se prave davčne oaze še naprej izogibajo vsem oblikam pritiskov skupine G20 in OECD. Če bomo države z zmerno obdavčitvijo imenovali davčne oaze, nam to ne bo pomagalo pri izhodu iz krize, katere izvor leži nekje drugje.

Edite Estrela (S&D), v pisni obliki. – (PT) Resolucijo Evropskega parlamenta o vrhu G20 24. in 25. septembra v Pittsburghu sem podprla, ker menim, da je treba trenutne gospodarske težave izkoristiti kot priložnost za spodbujanje doseganja ciljev lizbonske strategije in ponovitev zaveze boju proti brezposelnosti in podnebnim spremembam, kakor tudi za oblikovanje evropske strategije, ki bo rezultat dolgoročno trajnostne oživitve gospodarstva. Vendar pa na žalost predlog davka na finančne transakcije, ki je podoben Toibinovemu davku in ki bi omogočil omejitve pretiranih špekulacij ter spodbudil finančno stabilnost in dolgoročne naložbe, ni bil sprejet.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. – (PT) V vihuri gospodarske krize z resnimi družbenimi posledicami so odločitve, ki jih je sprejela skupina G20, zelo pomembne. Prav z usklajenimi prizadevanji članov skupine

G20 bomo lahko oblikovali finančni sistem, ki bo prispeval k enakomernejši in trajnostni gospodarski rasti v prihodnosti, s tem pa se bomo izognili krizam, s kakršno smo soočeni danes.

V Evropski uniji ne bomo mogli ukrepati sami, če pravila, ki jih bomo sprejeli, ne bodo prevzele tudi druge države, to pa bi postavilo evropsko gospodarstvo v slab položaj v globaliziranem svetu, v katerem živimo.

José Manuel Fernandes (PPE), v pisni obliki. – (PT) Zadovoljen sem s sporazumi, ki so bili sklenjeni na vrhu G20 v Pittsburghu. Zaradi globalizacije kapital ukrepi za boj proti novim krizam in za njihovo preprečevanje zahtevajo največje možno mednarodno sodelovanje. Navdušen sem nad sporazumi, ki imajo v mislih gospodarsko rast, spodbujanje zaposlovanja in ureditev trgov, in upam, da bodo ti cilji obrodili sadove „na širšem področju“. Kar zadeva davek na finančne transakcije, ki naj bi omogočil nadzor nad pretiranimi špekulacijami in spodbudil dolgoročne naložbe, je ta smiselna samo, če se ga uporablja na svetovni ravni.

João Ferreira (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Danes sprejeta resolucija je v skladu s stališči, ki so jih že sprejeli različni organi Evropske unije, vključno z Evropskim parlamentom, da bi poskusili prikriti prave vzroke gospodarske in socialne krize in da bi z njenim manipuliranjem pospešili in spodbudili nadaljevanje in razvoj politik, ki so krizo povzročile. Med drugim in v zvezi z davčnimi oazami meni samo, da so slednje „spodkopale finančne predpise“, medtem pa zgolj priporoča, da je treba „izboljša[ti] preglednost na področju davkov in izmenjavo informacij“.

Kar je treba storiti in česar resolucija ne omenja je, da se je treba oddaljiti od neoliberalne politike liberalizacije in privatizacije storitev, napadanja pravic delavcev in uničevanja proizvodne infrastrukture. Te politike so odgovorne za poslabšanje življenjskih razmer, povečano brezposelnost, negotovost zaposlitve in revščino. Treba je ceniti delo in delavce, zaščititi proizvodne sektorje in javne storitve, gospodarsko moč učinkovito podrediti politični moči, boriti se proti korupciji in gospodarskem kriminalu ter ju kaznovati in dokončno odpraviti davčne oaze.

Robert Goebbels (S&D), v pisni obliki. – (FR) Glasoval sem proti vsem predlogom sprememb, ki jih je Skupina Zelenih/Evropske svobodne zveze predložila v zvezi z resolucijo o vrhu G20, da bi protestiral proti taktiki te skupine, s katero vedno znova odpira razprave z na splošno demagoškimi spremembami. Zeleni so se pogajali o predlogu skupne resolucije in so pri mnogih predlogih sprememb dosegli, kar so hoteli. Vendar pa skupne resolucije niso podpisali, da bi lahko na zasedanju uprizorili predstavo.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. – (FR) Resolucije o vrhu G20 nismo podprli iz enega dobrega razloga: ker prav nikjer ne podvomi v svetovni finančni sistem, ki je jedro te krize. Navaja celo, da potrebujemo še več globalizacije, še več liberalizacije, s tako imenovano zaščito s strani večstranskih institucij in organov, ki jim je usojeno, da postanejo svetovna vlada.

Vendar pa nepripravljenost spremeniti sistem pomeni zagotoviti neuspeh nekaterih koristnih in potrebnih predlaganih ukrepov. Reševanje sistema, kot ga imamo danes, za vsako ceno, s trgi, ki se čedalje bolj oddaljujejo od realne ekonomije, pomeni utiranje poti naslednji krizi in zagotavljanje, da napovedani cilj ustvarjanja delovnih mest ne bo dosežen.

Gospodarstvo ni samo sebi namen: je samo eno izmed sredstev doseganja političnih ciljev, napredka v družbah in človekovega razvoja. Vse dokler se boste uklanjali njegovim domnevnim zahtevam in se prepuščali tako imenovanim nespremenljivim zakonom trga, ne boste rešili nobenih problemov.

Sylvie Goulard (ALDE), v pisni obliki. – (FR) V imenu Skupine zaveznitva liberalcev in demokratov za Evropo bi želela pojasniti, zakaj smo se vzdržali glasovanja o predlogu spremembe o davku po modelu Toibinovega davka, ki ga je vložila Skupina Zelenih/Evropske svobodne zveze. Napa skupina se je odločila, da bo oblikovala delovno skupino o tej zadevi, da bi pojasnila cilj in praktične podrobnosti tega davka. Nato bodo politične skupine, ki bodo v celoti seznanjene z dejstvi, lahko sprejele skupen pristop k tej zadevi, ki bo imel enak pomen za vse in ki ga bo mogoče zagovarjati v ustreznih mednarodnih organih.

Ian Hudghton (Verts/ALE), v pisni obliki. – Resolucijo o vrhu G20 v Pittsburghu sem podprl. Trenutna gospodarska kriza je resnično svetovna tako po svojem izvoru kot po svojih vplivih, zato je usklajeno mednarodno ukrepanje temeljnega pomena za iskanje rešitev. V teh rešitvah morajo svojo vlogo odigrati vse nacionalne vlade, skupen ukrep na ravni EU pa bo zagotovil, da bo Evropa lahko stala na čelu svetovne obnove. Škotska vlada si prizadeva za program, usmerjen v podporo delovnim mestom in skupnostim, okrepitev izobraževanja in usposabljanja ter naložbe v inovacije in industrije prihodnosti. Skupaj z drugimi državami Evrope bomo lahko premagali izzive, s katerimi smo trenutno soočeni.

Arlene McCarthy (S&D), v pisni obliki. – Skupaj s svojimi kolegi laburisti močno podpiram zavezanost skupine G20 delu na področju davka na finančne transakcije. Glede na stroške, ki so si jih nakopali davkoplačevalci v času krize, je temeljnega pomena, da zagotovimo, da bo finančni sektor v celoti in pravično prispeval k izboljšanju javnih financ. Toibinov davek je en model davka na finančne transakcije, ki je bil predlagan. Predloga spremembe 8 nismo podprli, saj moramo preučiti vse možnosti, namesto da bi se zavezali posebej na davek, ki je podoben Toibinovemu. Poleg tega ta predlog spremembe predlaga, da bi bilo treba preučiti enostransko evropsko obliko takšnega davka. Industrija finančnih storitev je svetovna industrija, zato si moramo še naprej prizadevati za zagotovitev davka na transakcije, ki bo učinkovit in izvedljiv na svetovni ravni.

David Martin (S&D), v pisni obliki. – Glasovanja o predlogu spremembe 8 o davku na finančne transakcije sem se vzdržal. Ta davek sicer podpiram, vendar menim, da ga je potrebno vpeljati na svetovni ravni in ne samo na evropski, če želimo, da naj bi bil učinkovit.

Franz Obermayr (NI), v pisni obliki. – (DE) Predlog skupne resolucije o vrhu G20 v Pittsburghu vsebuje zelo veliko pozitivnih elementov. Na primer, jasno poudarja težave s spodbujevalnimi ukrepi fiskalne politike, ki jih izvaja večina držav. Konsolidaciji državnih proračunov je treba v prihodnjih letih dati pomembno vlogo. Pozdravljam tudi dejstvo, da je bil storjen poskus spoprijeti se z vzroki krize, pri čemer se navajajo nebrzdane špekulacije ter pomanjkanje ureditve na finančnem trgu. Vendar je to bilo storjeno samo na umeten način. Ni še prišlo do preboja k pravi, potrebnim reformam. Glede na neizmerno krizo, v kateri se še vedno nahajamo in ki bo na žalost prinesla še več brezposelnih, je to daleč premalo. Zato sem se glasovanja vzdržal.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. – (DE) Predlog resolucije o vrhu G20 v Pittsburghu izrecno navaja, da je kriza poleg pomanjkanja ureditve finančnega trga rezultat nepremišljenega in neodgovornega tveganja nekaterih finančnih ustanov. Vrata so tako ostala široko odprta za popolno špekulacijo. Zato je še toliko bolj pomembno, da hitro sprejmemo ustrezna pravila za trg. V predlogu predstavljene zamisli je treba torej na določeni mestih toplo pozdraviti. Vendar pa predlog na žalost podpira tudi določbe drugega baselskega sporazuma, za katerega iz izkušenj vemo, da je povzročil, da se je dotok kapitala v mala in srednja velika podjetja praktično izsušil. Zaradi spoštovanja do malih komitentov bank nisem mogel podpreti niti stroge odprave bančne tajnosti, zato sem se odločil, da se končnega glasovanja vzdržim.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), v pisni obliki. – (PT) Prvič, želela bi pohvaliti dejstvo, da je srečanje skupine G20 obravnavalo tako pomembna vprašanja, kot so trajnostna gospodarska rast, zaposlovanje in možne podnebne spremembe, ki bi lahko ogrozile primernost za bivanje na našem planetu. To so aktualna globalna vprašanja, ki so na splošno ključnega pomena za proces evropske rasti.

Zato pozdravljam dejstvo, da je bilo odločeno, da se ohranijo spodbude za oživitev gospodarstva in zaveza za strategijo, s katero se lahko ohrani obstoj načel lizbonske agende, predvsem pa svetovni interes za izvajanje globalnega pakta o zaposlovanju. Pri tem je pomembno poudariti nujno potrebo po oblikovanju proticikličnega sklada za delovna mesta na mednarodni ravni in velikopoteznih svežnjev fiskalnih spodbud, ki podpirajo ustvarjanje in ohranjanje delovnih mest, skupaj z močno socialno politiko za namen podpore najranljivejših skupin.

Marit Paulsen, Olle Schmidt in Cecilia Wikström (ALDE), v pisni obliki. – (SV) Do finančne krize je deloma prišlo tudi zaradi tega, ker so banke zlorabljale zaupanje svojih strank in prekomerno tvegale z njihovim denarjem. Menimo, da je potreba temeljitejša razprava o tem, kako ravnati z mednarodnimi finančnimi transakcijami. Po našem mnenju Toibinov davek ne bo uspešen pri preprečevanju špekulacij, vendar pa pozdravljamo razpravo o tem, kako bi lahko finančne ustanove, kot so banke, družbe za upravljanje in zavarovalnice pomagale oblikovati močan in stabilen finančni trg. Finančna kriza kaže, da so za obravnavo mednarodnih problemov potrebne mednarodne rešitve. Ta razprava bi zato morala potekati na svetovni ravni in ne zgolj znotraj EU.

Paulo Rangel (PPE), v pisni obliki. – (PT) Želel bi pohvaliti sporazume, sprejete na vrhu G20, zaradi katerih sem zelo zadovoljen in ki na splošno pomenijo korak v pravo smer.

Ker so predmet razprave bila tako pomembna vprašanja, kot sta ureditev in nadzor finančnih trgov ter trajnost javnih financ, bi želel posebej poudariti vprašanje trajnostne gospodarske rasti in zaposlovanja.

Vesel sem, da prednostne naloge, ki jih je sprejela skupina G20, temeljijo na trajnostni rasti in realni ekonomiji, ki ne bosta samo motor za zagotavljanje ustvarjanja delovnih mest, temveč bosta tudi zagotovilo za zaščito javnosti pred negativnimi vplivi krize, predvsem pa najrevnejših in najranljivejših. Vesel sem tudi zaradi

prizadevanja voditeljev G20 za reševanje krize pri zaposlovanju na mednarodni ravni, pri čemer je spodbujanje zaposlovanja postalo osrednji element načrtov oživitve.

Edino, kar obžalujem, je neuspeh, da bi se na vrhu G20 dosegel kakršen koli sporazum v zvezi s svetovnim bojem proti podnebnim spremembam.

Frédérique Ries (ALDE), v pisni obliki. – (FR) Za Evropski parlament je bilo pomembno, da je glavnim svetovnim voditeljem po vrhu G20 v Pittsburghu poslal jasno sporočilo. To je bilo storjeno z resolucijo, ki je bila sprejeta danes in ki poudarja, da se bodo kljub temu, da je najhujše obdobje finančne krize že za nami, posledice v smislu proračuna in zaposlovanja čutile še dolgo časa, vendar pa pri tem ne bo skupnega ukrepanja s strani Evropske unije, Združenih držav in Kitajske. Slednje so že sprejele odločitev o reformi MDS, nadzoru nad nagradami gospodarskih subjektov, kapitalskih zahtevah in preglednosti pri kompleksnih finančnih produktih, zato ta vrh G20 ni bil zaman.

Kljub temu pa je treba dokončati še najmanj tri velike naloge, če želimo doseči napredek pri nadzoru globalizacije. Prva je resna obravnava davčnih oaz, vsega tistega denarja, ki izginja iz državnih blagajn. Druga je preprečiti nastanek monetarne nevihte zaradi neuspešnega uravnoteženja deviznih tečajev in teženj po konkurenčnih devalvacijah. Tretja je obravnava nestanovitnosti cen osnovnih dobrin, predvsem živil, saj to igra določeno vlogo pri večanju neravnovesij in revščine v svetu.

Czesław Adam Siekierski (PPE), v pisni obliki. – (PL) Gospa predsednica, gospe in gospodje, nedavni vrh G20 v Pittsburghu je potrdil postopno stabilizacijo gospodarskih razmer. Vendar pa ne smemo še pozabiti na probleme, s katerimi so mogoče soočena določena gospodarstva. Srečanje je bilo priložnost, da se potrdi odločenost držav ta reformo sistema finančne ureditve. Največja nevarnost, ki je ne smemo dopustiti, je nadaljnja rast brezposelnosti, upad povpraševanja in manjšanje proizvodnje. Načela, predlagana v Pittsburghu, bi morala predstavljati temelj skupnega svetovnega gospodarskega razvoja. Vrh je potrdil potrebo po nadaljnjem delu na področju oblikovanja institucij in instrumentov za nadzor in spremljanje na raznih področjih svetovnega trga.

Peter Skinner (S&D), v pisni obliki. – Evropska parlamentarna laburistična stranka je podprla to resolucijo, kakor tudi zagotavljanje napredka, ki je bil dosežen prejšnji mesec v Pittsburghu. Brez zavez za izboljšanje večstranskega nadzora znotraj MDS in nadaljnje vključenosti gospodarstev, razen trenutnih članov, ne moremo pričakovati kaj dosti učinkovitega uspeha. Ta resolucija si zasluži pohvalo zaradi številnih stvari, in če bolje pomislimo, pri reševanju problemov finančne krize lahko pričakujemo večji napredek.

Nuno Teixeira (PPE), v pisni obliki. – (PT) Prvič, želel bi pohvaliti dejstvo, da je srečanje skupine G20 obravnavalo tako pomembna vprašanja, kot so trajnostna gospodarska rast, zaposlovanje in možne podnebne spremembe, ki bi lahko ogrozile primernost za bivanje na našem planetu. To so aktualna globalna vprašanja, ki so na splošno ključnega pomena za proces evropske rasti.

Zato pozdravljam dejstvo, da je bilo odločeno, da se ohranijo spodbude za oživitev gospodarstva in zaveza za strategijo, s katero se lahko ohrani obstoj načel lizbonske agende, predvsem pa svetovni interes za izvajanje globalnega pakta o zaposlovanju. Pri tem je pomembno poudariti nujno potrebo po oblikovanju proticikličnega sklada za delovna mesta na mednarodni ravni in velikopoteznih svežnjev fiskalnih spodbud, ki podpirajo ustvarjanje in ohranjanje delovnih mest, skupaj z močno socialno politiko za namen podpore najranljivejših skupin.

Georgios Toussas (GUE/NGL), v pisni obliki. – (EL) Grška komunistična stranka je glasovala proti predlogu skupne resolucije konservativcev, socialnih demokratov in liberalcev, ker je v njem zgoščen strateški velikopotezen cilj monopolov, da bi boleče posledice kapitalistične finančne krize prenesli na delavski razred. Politična trobila kapitalizma v svoji resoluciji pozivajo buržoazne vlade, naj še naprej podpirajo monopolne gigante z vročim javnim denarjem in naj obenem „vzpostavijo trdne javne finance“, s čimer mislijo na še več zmanjšanj v socialni porabi, na področju zdravstva, blaginje, izobraževanja in tako dalje. Pozdravljajo ustvarjanje „dostojnih delovnih mest“, ki bodo stalno delo za polni delovni čas nadomestila s slabo plačanim, prožnim in negotovim delom z najnižjo možno ravno pravic. Politični predstavniki plutokracije to „dostojnost“ predlagajo delavskemu razredu. Resolucija poziva k okrepitvi mednarodnih imperialističnih organizacij (MDS, Svetovna banka, STO) in utira pot „zelenemu“ donosu kapitala pod pretvezo podnebnih sprememb in popolne liberalizacije mednarodne trgovine, ki kaže na še večji prodor monopolov na trg držav v razvoju in revnih držav ter na opustošenje sredstev in človeških virov, ki proizvajajo bogastvo.

- Predlog resolucije: učinki svetovne finančne in gospodarske krize na države v razvoju in razvojno sodelovanje (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), v pisni obliki. – (PT) Države v razvoju so hudo prizadele zaporedne krize, kot so krize cen živil in goriv ter podnebne spremembe. Trpijo hude posledice finančne krize in gospodarske recesije. Pomembno je, da EU in države članice prevzamejo svojo odgovornost kot gospodarski akterji, da izpolnijo svoje zaveze javni razvojni pomoči in da še naprej prispevajo k izpolnjevanju razvojnih ciljev tisočletja.

EU je za takojšnje ukrepe predčasno namenila 8,8 milijard EUR za razvojno pomoč, proračunsko podporo in financiranje kmetijstva in predlaga, da s 500 milijoni EUR z začasnim mehanizmom FLEX za države AKP podprejo socialni izdatki v državah v razvoju. Pomembno je, da se proračunska podpora osredotoči na področja, kot so zdravstvo, dostojno delo, izobraževanje, socialne storitve in ekološka rast. Komisija je pozvana, da poišče nove vire financiranja za zaščito Evropskega razvojnega sklada (ERS), zelo pomembno pa je tudi, da se ERS vključi v proračun Skupnosti. Potrebna je tudi večja usklajenost politik EU na področju mednarodne trgovine, proračuna, podnebnih sprememb in razvoja.

Razvojna pomoč mora podpreti...

(*Obrazložitev glasovanja je bila skrajšana v skladu s členom 170(1)(1) Poslovnika*)

David Casa (PPE), v pisni obliki. – Kljub dejstvu, da države v razvoju zagotovo niso povzročile krize, je nedvomno res, da jih je ta kriza najhujše in najbolj nesorazmerno prizadela. Zato sem to resolucijo podprl.

Carlos Coelho (PPE), v pisni obliki. – (PT) Čeprav trenutka gospodarska in finančna kriza izvira iz Združenih držav, se njene posledice čutijo po vsem svetu. Prizadela je Evropo, še huje pa je prizadela države v razvoju, bodisi s ceno, ki jo je moralo plačati na milijone ljudi, potisnjenih v skrajno revščino, ali z oslabitvijo njihovih že šibkih gospodarstev.

Vsi subjekti, ki igrajo dejavno vlogo v javni razvojni pomoči – predvsem institucije Bretton Woodsa –, se morajo nujno hitro in učinkovito odzvati na te razmere. Bistveno je tudi, da Evropska unija in njene države članice prevzamejo odgovornost kot vodilne igralke na področju razvojne pomoči, in sicer tako, da izpolnijo svoje mednarodne zaveze, dane tem državam, z nujnim povečanjem pomoči za namen doseganja razvojnih ciljev tisočletja in s povečanjem obsega javne razvojne pomoči, ki ni dovolj velik, da bi se odzval na kolateralno škodo, ki jo je ta kriza povzročila v državah v razvoju.

Neodložljivo je tudi, zlasti pred konferenco v Københavnu, da EU in drugi mednarodni akterji jasno opredelijo svojo politiko na področju mednarodne trgovine, podnebnih sprememb, človekoljubne pomoči in razvoja. Zaradi tega to resolucijo podpiram.

Corina Crețu (S&D), v pisni obliki. – (RO) Soočeni smo z izrednimi razmerami, kar zadeva razvojno in človekoljubno pomoč za reševanje gospodarske krize, katere cena, ki jo morajo plačati ljudje, še vedno raste, toliko bolj tudi zato, ker je do recesije prišlo takoj po krizi cen živil in nafte. Na žalost je ena od neposrednih posledic gospodarske krize mednarodna donatorska kriza na ozadju pospešene rasti stopenj revščine. Samo leta 2009 je bilo 90 milijonov ljudi potisnjenih v skrajno revščino, medtem ko se je število brezposelnih povečalo za 23 milijonov. Žarek upanja nudijo danes sprejeti predlogi za zagotovitev pomoči najranljivejšim državam, državam v razvoju. Vendar pa ti ne segajo daleč, glede na to, da 6 milijard USD, pridobljenih iz prodaje zlatih rezerv MDS in namenjenih zagotavljanju pomoči revnim državam lahko pokrije samo 2 % njihovih dejanskih potreb. Zato mislim, da je treba povečati pritisk na države G20, da prevzamejo glavno posebno odgovornost za nastalo krizo in mobilizirajo sredstva v obliki krizne podpore, ki naj se dodelijo državam v razvoju. Na podlagi te potrebe po racionalizaciji zadevnega sistema pozdravljam očitek, ki ga resolucija namenja neuspehu vrha v Pittsburghu pri obravnavanju reformiranja mednarodnih finančnih ustanov glede na počasen odziv institucij Bretton Woodsa na krizo.

Diogo Feio (PPE), v pisni obliki. – (PT) Države v razvoju je trenutna gospodarska in finančna kriza hudo prizadela in obstaja bojazen, da bodo njihovi indeksi rasti in napredka utrpeli ostro upočasnitev ali celo hud padec. EU in države članice kot pomembne donatorke tega dejstva ne smejo zanemariti in morajo premisliti o povečanju pomoči za te države. Druga možnost je, da bodo nekatere izmed njih dosegle tako nepopravljive ravni revščine, ki bi lahko povzročila ali zaostрила socialne in politične spore ter prispevala k pomanjkanju v regijah, ki so si močno prizadevale za mir in razvoj.

To povečanje, ki mora biti usmerjeno k prožnosti, iznajdljivosti, solidarnosti in zdravi pameti, morata dopolnjevati strogo spremljanje načina uporabe pomoči, ki ga bodo izvajale donatorke, in učinkovito sledenje

vsotam, ki so bile dane na voljo državam upravičenkam, vse od njihovega nakazila do zadnje postaje. Civilne družbe in parlamenti v teh državah morajo biti vključeni v ta prizadevanja za preglednost, EU pa mora spodbujati nacionalne razprave o tem, kam naj bi se prejeta pomoč usmerila.

Tudi na ozadju gospodarskega upada se Evropa ne more in ne sme zapreti in zanemariti vroče probleme, ki jo obkrožajo.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. – (DE) Države v razvoju je hudo prizadela trenutna finančna in gospodarska kriza, ki so jo povzročile banke in drugi špekulanti v Združenih državah. To močno vpliva na njihova že tako šibka gospodarstva, zaradi česar bo še več milijonov ljudi ostalo brez dela. Brezposelni bodo, kjer bo mogoče, iskali rešitev v Evropi, s tem pa se bo še bolj povečal pritisk preseljevanja na Evropo. Evropejci zato moramo pomagati tem državam, da zgradijo svoja gospodarstva. Razvojna pomoč je v svoji trenutni obliki neustrezno orodje za ta namen, saj ogromno sredstev izginja v temnih kanalih ali pa se jih usmerja nazaj na evropske bančne račune, ki so last skorumpiranih despotov. Zato sem se kljub številnim pozitivnim idejam vzdržal končnega glasovanja o predlogu Odbora za razvoj.

Marit Paulsen, Olle Schmidt in Cecilia Wikström (ALDE), v pisni obliki. – (SV) Do finančne krize je deloma prišlo tudi zaradi tega, ker so banke zlorabljele zaupanje svojih strank in prekomerno tvegale z njihovim denarjem. Menimo, da je potreba temeljitejša razprava o tem, kako ravnati z mednarodnimi finančnimi transakcijami. Po našem mnenju Toibinov davek ne bo uspešen pri preprečevanju špekulacij, vendar pa pozdravljamo razpravo o tem, kako bi lahko finančne ustanove, kot so banke, družbe za upravljanje in zavarovalnice pomagale oblikovati močan in stabilen finančni trg. Finančna kriza kaže, da so za obravnavo mednarodnih problemov potrebne mednarodne rešitve. Ta razprava bi zato morala potekati na svetovni ravni in ne zgolj znotraj EU.

Sirpa Pietikäinen (PPE), v pisni obliki. – (FI) Gospa predsednica, gospe in gospodje, kot je navedeno v predlogu resolucije Odbora za razvoj, kar mu dela vso čast, je trenutna svetovna finančna in gospodarska kriza najhujše prizadela najrevnejše države. Razvojnimi ciljem, ki so bili doseženi v mnogih državah v razvoju, grozi nevarnost, doseganje razvojnih ciljev tisočletja pa se zdi še težje izvedljivo. Kljub številnim obljubam, ki so jih dale razvite države in ki so bile na primer javno izrečene na vrhovih G20 in G8, znesek pomoči, poslan državam v razvoju, ni niti približno takšen, kot je bilo zajamčeno. Znesek razvojne pomoči iz mnogih držav članic EU je bil pravzaprav še pred izbruhom krize bistveno manjši od zneska, ki so ga te države obljubile.

Kriza lahko predstavlja tudi novo priložnost. Velika rast sredstev Mednarodnega denarnega sklada in spremembe sistema odločanja te organizacije sta dva razloga, zaradi katerih bi lahko pričakovali pozitivne dosežke. Reforma MDS in dodatna sredstva odgovarjajo na hudo potrebo, vendar samo to še zdaleč ni dovolj za lajšanje razmer, s katerimi so soočene najrevnejše države sveta. Razvite države morajo držati svojo obljubo glede zaveze ciljem tisočletja in 0,7 % BDP, ki je potreben za povečanje razvojne pomoči. Finančna sredstva, potrebna za boj proti podnebnim spremembam in prilagajanju nanje, so dodatna odgovornost, pri kateri si razvite države ne morejo privoščiti, da bi se ji izmuznile. Temeljni steber novih mednarodnih pravil bi moral biti pojem bolj enakih možnosti, ki naj bodo del spremembe pravil in njihovega upoštevanja.

Czesław Adam Siekierski (PPE), v pisni obliki. – (PL) Gospa predsednica, resolucijo sem podprl, ker meni, da vsebuje zelo primerna opažanja glede vzrokov in učinkov trenutnih težkih razmer v državah v razvoju. Posebej bi želel poudariti, da trenutna gospodarska kriza ni samo rezultat propada finančnih trgov, temveč tudi prejšnje prehrabene in energetske krize. Mislim, da je bistveno, da sprejmemo ukrepe, ki bodo usmerjeni k hitri in učinkovitejši uporabi sredstev, ki so jih omogočile države v razvoju. To je še posebej pomembno, če upoštevamo dejstvo, da se bogate države trenutno spopadajo z notranjimi problemi, kot so nezadosten proračun ali časovne omejitve. Še enkrat poudarjam: najpomembneje je, da poenostavimo postopke, da sredstva, ki se iz bogatih držav stekajo v revne države, ne bi izginila v morju birokracije.

Catherine Soullie (PPE), v pisni obliki. – (FR) Zagotovitev pomoči državam v razvoju je ena izmed dolžnosti, ki je Evropska unija ne sme zanemariti. Trenutna gospodarska in finančna kriza je globalizaciji dala novo razsežnost. Zamisel o davku na finančne transakcije je bila koristna: predsednik Sarkozy jo je opredelil kot eno izmed svojih prednostnih nalog. Zdi se, da Evropa narekuje tempo in da ji svet sledi. Nova, vztrajna prizadevanja na področju mednarodnih financ bodo morala temeljiti na pravičnosti.

Zato obžalujem, da je bil predlog spremembe gospe Striffler in gospoda Ponge zavrnjen, saj je predlagal, naj se davek na finančne transakcije doda uradni razvojni pomoči, da bi tako prinesel korist vsaj najmanj razvitim državam. Res je, da bi to povzročilo večje breme našim gospodarstvom in našim finančnim sistemom, vendar bi bila Evropska unija s tem pobudnica velikega gibanja mednarodne solidarnosti.

Še vedno lahko upamo, da bo tukaj sprejeta resolucija spodbudila Unijo, da spoštuje svoje zaveze in pomaga državam v razvoju, da bodo lahko sledile globalizaciji.

Bart Staes (Verts/ALE), v pisni obliki. – (NL) Z vso pripravljenostjo sem podprl resolucijo o učinkih svetovne finančne in gospodarske krize na države v razvoju, ki jo je predložil Odbor za razvoj. EP upravičeno poziva EU, da odpravi zlorabe davčnih oaz, izogibanje plačilu davka in nezakonit beg kapitala iz držav v razvoju. MDS je upravičeno povečal sredstva za boj proti finančni in gospodarski krizi. Vendar pa je preprosto zaskrbljujoče, da je do danes 82 % teh sredstev končalo v Evropi, samo 1,6 % pa v Afriki. Prvo prednostno nalogo je treba zdaj nameniti zmanjšanju revščine. Temeljnega pomena je tudi, da se sporazumi o gospodarskem partnerstvu uporabijo kot sredstvo za nudenje poslovnih prednosti zadevnim državam in da bodo te države lahko nekatere občutljive produkte in sektorje, kot so naložbe in storitve, izvzele iz pogajanja. Obžalujem, da in bil sprejet predlog spremembe, ki Komisijo in države članice prosi, naj predstavijo predloge za inovativne mehanizme financiranja, kot je davek na finančne transakcije, da bi se tako dopolnila uradna razvojna pomoč.

Iva Zanicchi (PPE), v pisni obliki. – (IT) Predlog resolucije sem podprla, vendar menim, da je treba dati nekaj pojasnil. Zadnja finančna kriza je povzročila svetovno gospodarsko recesijo, kar je zaradi številnih njenih posledic imelo poseben vpliv na države v razvoju in je še zaostriło prehrambeno krizo: po podatkih FAO je število stradalajočih ljudi prvič v zgodovini preseгло prag ene milijarde, v primerjavi z letom 2008 pa je število podhranjenih naraslo za 100 milijonov.

Vpliv finančne krize na države v regiji AKP je bil uničujoč, zaradi česar so okoljski izzivi in nestanovitnost cen hrane še bolj zapleteni. Te države niso odgovorne za krizo, vendar so utrpelę najhujše posledice in prejele najmanj pomoči. To ni več sprejemljivo. Zato vpričo razmer, za katere ne bo zvenelo puhlo, če bomo rekli, da so tragične, menim, da je treba izboljšati kakovost pomoči, ki je dodeljena tem državam, in ne samo upoštevati količine. Mislim, da je treba pri uporabi sredstev delovati bolj pregledno in učinkovito, in mislim, da je treba pridobljene rezultate preveriti na nepristranski način.

Predsednica. – S tem so obrazložitve glasovanja zaključene.

9. Popravki in namere glasovanja: glej zapisnik

10. Sestava odborov in delegacij: glej zapisnik

11. Posredovanje besedil, sprejetih na tej seji: glej zapisnik

12. Časovni raspored prihodnjih sej: glej zapisnik

13. Prekinitev zasedanja

Predsednica. – Razglašam, da je zasedanje Evropskega parlamenta prekinjeno.

(Seja se je zaključila ob 11.50)